8/12
október - říjen
2012
ročník 82

Rozsievač
Rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
Časopis Bratrské jednoty baptistů

Všechno
má určenou chvíli
a veškeré dění
pod nebem svůj čas.
...je čas mlčet
i čas mluvit.

Kaz 3, 1 a 7

Nejdůležitější úkol církve

Téma čísla

Svědčíme, nebo mlčíme?

CAMPFEST 2012
open air music festival
- ide o VŠETKO

Michaela Paštrnáková

Kvalitný multižánrový kresťanský festival CampFest aj v roku 2012 ponúkol svojim návštevníkom širokú paletu zaujímavých a duchovne inšpiratívnych zážitkov, v prostredí ranča Kráľova Lehota.

Uprostred leta sa v dňoch 2. - 5. augusta 2012, uskutočnil už 14. ročník naddenominačného kresťanského festivalu CampFest, ktorého ústrednou témou bol slogan „ide o VŠETKO“. V troch častiach objasnili tému niekoľkí rečníci (S. Kocka, R. Vašečka, V. Žák, a i.). Spomedzi seminárov v beznádejne naplnených stanoch si poslucháči najviac pochvaľovali slovo Janka Buca k seminára „Robiť ťažké veci“ a manželov Mozolovcov „O čom sníva muž a o čom žena“.

Headlinerom bola kapela **Parachute band** (NZ), ktorá priniesla závan sviežosti v tvorbe worshipu s prepojením na silné svedectvo frontmana o sebaprijatí a uzdravení Božou mocou. Ďalej sa predstavili **Chaos Curb** (UK), dynamický **Four Kornerz** (UK), hip hopový **Faith Child** (UK) či **October Lights** (HR) so svojou prekvapujúcou kombináciou ska, punku a rocku. Slovenskú scénu na chválach zastupovali kapely ako Tretí deň, eSPé, BCC band, Lámačské chvály, Christallinus, a i. Z Čiech sa predstavili Jiný rytmus, Gina, Hrozen, alebo alternatívna mladá formácia Runaway My Son.

Na CampFeste sa zúčastnilo spolu 4500 mladých ľudí, z toho bolo 3 427 zaregistrovaných účastníkov (najviac teenagerov medzi 12-17 rokov). Okrem hudobného programu a slova bol k dispozícii modlitebný stan Kotolňa, kde prebiehali non-stop modlitby, a Poradenské centrum pre rozhovor, modlitbu či odbornú pomoc.

Pre najmenších bol starostlivo pripravený program v Detskom stane za účasti profesionálnej herečky Ľ. Trenklerovej, či projektu Detskej misie a divadla Des Jano.

Novinkou tohto roka pre tých, ktorí sa z rôznych dôvodov nemohli zúčastniť, boli exkluzívne priame prenosy z večerných programov hlavného stanu, ktoré priniesla televízia LUX.

Z mnohých spätných väzieb na sociálnych sieťach a blogoch uvádzame jeden z najvýstižnejších:

„Božia prítomnosť na CampFeste bola taká, že by sa dala krájať nožom. Keď som prechádzal areálom, bolo úžasné sledovať, ako sa v stanovom mestečku mladí ľudia modlia za seba navzájom, iní v malých kruhoch chválili Boha piesňami chvál. Prechádzali sme okolo veže (niečo ako poľovnícky posed), z ktorej sa čítalo Božie Slovo. Oproti bol Poradenský stan, kde bola ľuďom umožnená spoveď a kde prebiehali modlitby za osobné problémy. Tu Pán naozaj mocne koná. Nie jeden kamarát sa tu už obrátil a prijal Krista ako Pána svojho života.“

(blog; Martin Lojek)

CampFest

organizátori: Mládež pre Krista – Slovensko

web: http://mpks.sk/campfest/

facebook: http://www.facebook.com/CampFest.sk

udalosť:http://www.facebook.com/events/337920396281187/

Obsah

CampFest 2012 (M. Paštrnáková) /2
Z čoho sa Boh raduje? (S. Král) /3
Svedčíme, alebo mlčíme? (S. Král) /4
Nejdůležitejší úkol církve (N. Lica) /5
Bratři a sestry v USA a Kanadě na nás myslí /6
(M. Kern)
Všetko môžem v Kristovi (RH) /8
Moja limitovanosť (IP)
Nehovor mi - báseň (C. Booker)
Přiblížení se k Němu (D. Wilkerson)
Jak mluvíme o druhých? (M. Horáčková) /9
Izajáš 13 a poslední časy
Boží poslání (G. Wilkerson)
Jeroboám (V. Pospíšil) /10
Významné životní jubileum sestry Evy Titěrové /11
Redakční rada)
Budeš rozsievať pravdu (F. Kríž) /12
Bůh byl všude se mnou (M. Pokorná)
Drobná svědectví jsou důkazem (J. Hnátek)
S Biblí v ruce při čestném okruhu (E. Titěrová) /13
Misia sa deje mimo kostolov a modlitební
(O. Garaj)
Setkání se sestrami v USA a Kanadě /14
(I. Kernová)
Pod jabloňou - báseň (O. Betko st.)
Duchovný boj - pancier spravodlivosti /16
(J. Stupka)
„Mezinárodní“ křest v Brně (P. Coufal) /17
Misijní konference BJB - Vysoké Mýto
Jicchak Šamír 1915-2012
Dodávka se SPZ 1K9 1325 (J. Titěra) /18
Nabídka misijního autobusu Bus4life
Polemika (Redakce)
Pre deti - Zrnko /19
Informace redakce - zasílání příspěvků
Pomôž mi - báseň (J. Kučera) /20

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Rozsievač Rozsievač

Šéfredaktor: Jan Titěra.
Zástupce šéfredaktora: Stanislav Kráľ.
Technická redaktorka: Marie Horáčková.

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospíšil, E. Pribulová, E. Titěrová.

Grafická koncepcia časopisu: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matoušková.

Redakcia a administrácia:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.
E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku 1,35 Euro, predplatné na rok 13,50 Euro + poštovné pre domácich (ČR a SR) jednotlivých odberateľov 6 Euro na rok.
Poštovné pre zahraničie 27 Euro na rok.
Bankové spojenie:
ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900, var. symbol 888.
Platby zo zahraničia:
Názov účtu: Rozsievač - časopis Brat.jed.baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika
číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900
S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC
REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU
Objednávky:
ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 8/2012: 18. 9. 2012
Výroba: tlačiareň **Weltprint, s. r. o.,** Bratislava
ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Z čoho sa Boh raduje?

Väčšinu nášho času podľa všetkého venujeme sebe. Našim problémom, starostiam o rodinu, zamestnaniu, vzťahom. Všetci prirodzene túžime po tom, aby sme boli šťastní, aby boli šťastné naše deti, rodičia, blízki. Navzájom si šťastie želáme a povzbudzujeme sa k tomu, aby sme svoje sklamania a smútok vedeli znovu prekonať a byť šťastní. Šťastie a radosť je našou malou métou v pozemskom živote, ale hlavne očakávaním spojeným s Nebeským kráľovstvom a stretnutím s naším Pánom Ježišom.

Málokedy si však kladieme otázku, kedy a z čoho sa raduje Boh. Možno to súvisí s našou predstavou o Bohu ako o stvoriteľovi, ktorý je svätý, mocný, spravodlivý, žiarlivý... na slovo „radostný“ nám tam ako keby neostáva miesto. A aj predstava Pána Ježiša, ako sa z niečoho raduje, môže mnohým pripadať nemiestne, až rúhavo. A predsa.

Boh má radosť z mnohých vecí. Teší sa, keď sa napĺňa Jeho vôľa, má radosť, keď sa Jeho stvorenstvu darí (Žalm 104, 31 – 34). Nie je od tejto radosti závislý ako my, keď zvykneme prepadnúť depresívnej nálade, lebo sa nám dlhodobo nedarí. On sám je zdrojom radosti aj pre nás (Neh 8, 9 – 12).

Boh sa raduje, keď je šírené Jeho Slovo, keď ho poslúchame, keď konáme Jeho vôľu, keď je vyvyšované a oslavované Jeho meno. Môžeme si teda myslieť, že keď sa v nedeľu spolu stretávame, čítame z Biblie, oznamujeme Jeho vôľu a spievame chválospevy, že Boh sa z toho raduje. Áno, je to tak, ale je tu ešte jeden „dôvod na radosť“, na ktorý niekedy zabúdame v „opojení“ z našej vlastnej radosti z toho, že sme Bohom prijatí, máme odpustené hriechy a istotu večného života (Luk 15, 3 – 7). Dovolím si povedať, že Boh má z jedného hriešnika, ktorý mu odovzdáva svoj život, väčšiu radosť než z deväťdesiatich deviatich spravodlivých, ktorí pravidelne prichádzajú na bohoslužby...

Naplnením nášho života nie je naša radosť, ale radosť Božia. Jeho radosť z toho, že ľudia Mu odovzdávajú svoje životy a prijímajú obeť Pána Ježiša za svoje hriechy. Preto je naším hlavným poslaním ohlasovať evanjelium o Božej milosti tým, ktorí Pána Ježiša nepoznajú. To by malo zamestnávať naše mysle, naše srdcia. Do toho by sme mali investovať naše prostriedky a náš čas. Hľadajme spôsoby, ako môžeme urobiť nášmu Bohu radosť tým, že naplníme jeho príkaz a naše poslanie, ktoré nám Pán Ježiš odovzdal: „Choďte teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna i Ducha Svätého a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. Ajhľa, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta.“ (Matúš 28, 19 – 20)

Stano Kráľ

Svedčíme alebo mlčíme?

Stano Kráľ

Verím, že nie som sám, kto sa zamýšľa nad tým, ako úspešne sa nám darí v našej spoločnosti zvestovať ľuďom dobrú správu o Božej záchrane. Keď si porovnáme počty našich členov pred dvadsiatimi rokmi a dnes, veľký rozdiel v celkovom počte nevidíme. Vďaka Bohu, sú tu zbory, ktoré rastú a darí sa im evanjeliom oslovovať ľudí, ale je tu veľa zborov, ktoré ostávajú na svojej úrovni už dlhé roky bez výraznejších zmien, a sú aj zbory, ktoré za zmenšujú a strácajú. Ako je možné, že máme takú úžasnú správu o Božej milosti a nedarí sa nám ju odovzdávať ďalej? Samozrejme, nie je to problém iba v našej cirkvi a v našich krajinách. Je to problém Európy, ale aj Severnej Ameriky.

Nie kvantita, ale kvalita

Mnohí sa bránime kritike stagnácie počtu členov zborov tým, že tvrdíme, že počet ľudí, ktorí sa rozhodnú odovzdať svoj život Bohu, nie je rozhodujúcim meradlom pre posúdenie kvality alebo zdravia zboru. Vraj nám nejde o kvantitu, ale o kvalitu. Súhlasím s tým, že nie každý rast zboru musí byť zdravý a rast počtu členov zboru nie je hlavným kritériom kvality zborového spoločenstva. Na druhej strane, viete si predstaviť zdravý zbor zložený z duchovne vyspelých bratov a sestier, ktorý nerastie? Formálne v našich spoločenských podmienkach nemáme žiadne vonkajšie prekážky, ktoré by nám v účinnej evanjelizácii mali brániť. Nikto nás neprenasleduje, nie sme diskriminovaní pre naše presvedčenie, nebojujeme o prežitie. Výnimkou môžu byť extrémne podmienky, napr. demograficky vymierajúce obce.

Dovolím si preto povedať, že rast zboru nemusí byť bezpodmienečne prejavom jeho zdravia, ale ak zbor napriek dobrým podmienkam nerastie, určite je to prejavom jeho choroby.

Prirodzený rast

Odborníci, ktorí skúmajú dôvody, prečo niektoré zbor rastú a iné nie, sa zhodujú vo veľmi jednoduchom poznaní, že rast cirkvi nie je výsledkom nejakých špeciálnych aktivít a postupov alebo dôrazov. Často cirkev prirovnávajú k živému organizmu, ktorý ak je zdravý, prirodzene rastie a ten, kto dáva vzrast, je Boh. Teda žiadna metóda alebo model (1Kor 3, 6 – 7; 2Kor 9, 10). A povedzme si úprimne, neobjavili nič nové, iba v realite potvrdili to, na čo sme nejako pozabudli. Apoštol Pavol na viacerých miestach ukazuje cirkev ako telo, poukazuje na dôležitosť jej častí a prirodzenú spoluprácu medzi nimi (Rim 12, 4 – 8; 1Kor 12). Zdravé telo cirkvi rastie a rozvíja sa pod vedením Ducha Svätého. Choré telo stagnuje alebo chradne, zmieta sa v bolestiach (Kol 3, 1).

Realita je samozrejme taká, že žiadny náš zbor nemôže o sebe povedať: „My sme zdraví.“ Každý máme nejaký nedostatok, nejakú „chorobu“. Dôležitý je ale náš postoj v tejto situácii. Buď si povieme: „Sme v poriadku, nič nepotrebujeme liečiť,“ alebo sa snažíme svoju chorobu identifikovať a začať s jej liečením (Mt 9, 12). No je tu aj tretia možnosť.

Zmierení s chorobou

Zmierení s chorobou sme vtedy, ak si nemyslíme, že sme zdraví, ale ani neplánujeme s tým niečo podstatné robiť, lebo nám je celkom dobre tam, kde sme, a s tým, čo máme. Zameriavame sa na veci, ktoré sú príjemné, radi spievame, počúvame povzbudzujúce kázne, čítame si z Božieho slova, sme k sebe láskaví a príjemní. To však platí iba do okamihu, kým niekto nepríde a nezačne robiť veci inak, ako sme boli zvyknutí. Naša vlažnosť sa môže rýchlo premeniť na kritiku, výčitky a strach, aby naša choroba nebola odhalená. Zmieriť sa so svojím nedostatkom a ostať vlažný je asi to najhoršie, čo môžeme urobiť (Zj 3, 16). Ak do takéhoto prostredia príde človek, ktorý horí za to, aby zachránil čo najviac ľudí, zažije veľa ťažkých chvíľ, skúšok a protivenstiev.

Veľké povolanie

„Choďte teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna i Ducha Svätého a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. Ajhľa, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta“ (Mat 28, 19 – 20).

Ak chceme vidieť zdravie nášho zboru v biblickom rozmere, skúsme si porovnať to, čomu sa venujeme v našom zbore, s tým, k čomu nás vyzýva priamo Pán Ježiš.

Skúste si odpovedať na nasledujúce otázky:

1. „Choďte teda“

Koľko energie a prostriedkov venujete v zbore tomu, aby ste evanjeliom zasiahli vaše okolie (blízke aj vzdialené)?

2. „čiňte mi učeníkmi všetky národy“

Akými spôsobmi ukazujete ľuďom okolo vás Boha a Jeho vlastnosti, Jeho lásku a moc?

3. „krstiac ich v meno Otca i Syna i Ducha Svätého“

Kedy naposledy bol vo vašom zbore krst ľudí z prostredia mimo zboru?

4. „učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal“

Ako vo vašom zbore prebieha systematické biblické vzdelávanie?

Ak sa vám darí vašu službu v týchto bodoch napĺňať rovnomerne, verím, že váš zbor dokáže aj prirodzene rásť. Zle je, ak sa 90 % energie venuje tomu, aby sme v zbore slúžili iba sebe samým.

Tento Ježišov príkaz v sebe obsahuje aj prirodzený učenícky cyklus: zvestovanie evanjelia – obrátenie – krst – duchovný rast – zvestovanie evanjelia

Teda tí, ktorí prijali evanjelium a odpovedali naň prijatím Ježišovej obete, sa krstia, stávajú sa súčasťou cirkvi, v cirkvi ďalej duchovne rastú a stávajú sa sami zvestovateľmi evanjelia a sú pripravení vzdelávať ďalších a duchovne ich viesť. Na pohľad jednoduché, v praxi však málo videné.

Čo bráni prirodzenému rastu cirkvi

1. Pohodlnosť, nedostatok času

Na to, aby sme boli poslušní Ježišovmu príkazu, musíme obetovať dostatok nášho času a prostriedkov. Samo sa to totiž nikdy neurobí. V prvom rade „Ja“ som nástrojom v Božích rukách. Nástrojom nenahraditeľným a zvlášť obdarovaným. Každý si potrebujeme nájsť svoje miesto v službe. Nečakajme, že nám ho nájde niekto iný. Pán Ježiš hovorí: „Choďte“, a nie: „Čakajte, až vás niekto presvedčí.“ Ak nemáme čas, musíme si ho urobiť. Ak nepoznáme svoje obdarovanie, prosme a Boh nám ho určite ukáže.

2. Predsudky

Na základe našich osobných skúseností si vytvárame predsudky, ktorými posudzujeme svoje okolie a tých, ktorí sa služby v zbore ujímajú. Nehodnotíme na základe Božieho slova a odborného posudzovania, ale na základe vlastných neúspechov a sklamaní. Sami sa do služby nepúšťame a druhým v tom bránime. Do tejto oblasti patrí aj posudzovanie nových metód šírenia evanjelia, ktoré vyplývajú zo špecifík dnešnej doby (rozhlas, televízia, internet, sociálne projekty, kluby, skupinky a pod.).

3. Hriech

Človek, ktorý v sebe nosí nevyznaný hriech alebo nevyliečený problém, je pre službu buď nepoužiteľný, alebo je pre ňu obrovským rizikom. Takíto ľudia sa ani do služby prirodzene nehlásia. V extrémnom prípade sú v službe nezdravo horliví a netolerantní, lebo sa snažia zakryť svoj problém. Ak v zbore nefunguje účinná pastorácia a dôvera, nie je možné, aby bol zbor zdravý.

4. „Spoliehanie“ sa na Boha

Na prvý pohľad to môže vyzerať celkom duchovne, keď ľudia v zbore čakajú na prebudenie, na Boží zásah, na to, že niekto príde a do zboru prinesie úžasné požehnanie. Problém je v tom, že iba čakajú a odmietajú svoje osobné povolanie, ktoré im Pán Ježiš neustále pripomína. Byť Ježišovým učeníkom znamená aktívne slúžiť a svedčiť, aj keby ste boli sami.

5. Spoliehanie sa na „metódy“

Veľakrát hľadáme metódy, ktoré by náš zlý stav zlepšili, ktoré by priviedli medzi nás nových ľudí, ktoré by nám umožnili dostať evanjelium k ľuďom, tak aby sa obrátili k Bohu. Problém je však v tom, že hovoríme iba o metódach, ale sami sa do služby nevkladáme, nepočítame s vedením Ducha Svätého, nie sme pripravení žiť pre druhých. Každá metóda alebo model je iba nástrojom. Ak sa neplánujeme do veci vložiť, bude to, ako keby sme mali na stole položený chlieb, vedľa neho nôž a premýšľali by sme, ako to urobiť, aby sa chlieb odkrojil sám...

Je mojou osobnou túžbou, aby sme dokázali odstrániť z našich životov veci, ktoré bránia prirodzenému rastu našich zborov, a aby naše zbory rástli. Aby sme ako cirkev dokázali vidieť dôležitosť povolania, ktoré od Pána Ježiša máme. Túžim po tom, aby misia bola prirodzenou súčasťou zborového života. Môžeme byť cirkvou, ktorá kričí a jej hlas je počuť, a nie cirkvou, ktorú je sotva počuť v okruhu 100 metrov od modlitebne.

Verím, že pod Božím vedením to dokážeme.

Nejdůležitější úkol církve

Nick Lica

Matouš 28, 16–20

Kdyby vám dnes někdo položil otázku: “Co je nejdůležitější úkol církve?“, co byste odpověděli? Přemýšlejte a odpovězte si každý v duchu.

Někdo by možná řekl: Úkolem církve je modlitba. Někdo by zase řekl: Uctívaní Pána Boha. Někdo ze sociální oblasti by řekl: Diakonie a služba nemocným a potřebným. To jsou velmi důležité služby a chvála Pánu, jestli je konáme. Přesto nám zůstává první místo neobsazené. Má dvanáct písmen a vyjadřuje to, na co se dvanáct učedníku soustředilo nejvíce poté, co přijali Ducha svatého. Toto slovo bylo prioritou pro apoštola Pavla, pro ranou církev a má být prioritou i pro současnou církev.

To klíčové slovo je:

E V A N G E L I Z A C E

I. Důležitost evangelizace

Věřím, že náš sbor zde není náhodou. Jestli zde není náhodou, znamená to, že je tady pro určitý úkol, pro určitý záměr. Kristova církev existuje už téměř dva tisíce let právě proto, že každá generace lidí měla určité priority. Člověk bez priorit v životě neví, proč existuje a co má dělat.

Pán Ježíš řekl mnoho důležitých slov pro náš život, ale ke konci svého evangelizačního působení zde na zemi nám prozradil nejdůležitější prioritu, kterou měl, a kterou si přeje, abychom měli i my - jako jeho následovníci. Touto prioritou je: **Zvěstování evangelia tomuto světu (evangelizace) nebo vydávání svědectví**. Poslední slova Pána Ježíše byla: „*Dostanete moc Ducha svátého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky ve Staré Role, v Karlových Varech, v Nejdku, v Jáchymově v celém okolí, v Karlovarském kraji, až do ciziny.“ Bydliště, rodina, zaměstnání, škola a okolí je náš Jeruzalém, Judsko a Samařsko.* Věřím, že tak by nám to řekl i dnes Pán Ježíš, kdyby byl v těle mezi námi. Ale církev je Kristovo tělo a proto my máme poslání pokračovat v tom, co začal Pán Ježíš. On dokončil dílo spásy na Golgotském kříži, ale říci lidem, co vykonal pro celé lidstvo, je náš úkol.

Bratři a sestry, pokud nevidíme v evangelizaci přední prioritu sboru, pak nám chybí motor a stáváme se pouze budovou nežli živým organizmem, staneme se vrakem místo zachraňující lodí, vymírajícím druhem, než množícím se lidem.

Víte, co by se stalo, kdyby učedníci nevzali vážně evangelizaci? Za desítky let by nikdo nevěděl, proč Pán Ježíš umíral a vstal z mrtvých. Jestli my jsme dnes věřící, pak to je proto, že někdo jiný vzal vážně evangelizaci a vedl nás k Pánu. Jestli by moje maminka nevzala vážně evangelizaci v rodině, byl bych dnes ve světě. Věřím, že to platí i o mnohých z vás, které rodiče vedli od malička k Pánu.

Bratři a sestry, jestliže naše generace nebude předávat dál zvěst o spasení, náš národ bude ještě víc bezbožný a ateistický. V minulosti se z této země vysílali misionáři do jiných kontinentů, aby tam zvěstovali evangelium, a procento věřících lidí bylo o mnoho větší než máme dnes. Jak je to možné? Moravští bratří měli evangelizaci za prioritu, chápali důležitost Ježíšova poslání a naplnili ji. Z jejich misijní činnosti se inspirovali bratři Wesleyovi, William Carey a potom další moderní misijní společnosti. Četl jsem, že za 20 let založili více misií než ostatní evangelické sbory za 200 let. Pán Bůh může tyto doby navrátit zpět a přinést znovu probuzení i u nás. **„Když křesťané necítí potřebu evangelizovat, je to tím, že sami potřebují evangelizaci“ (Kosorin).** Jak to vypadá s námi? Vidíme tu potřebu? Nestačí ji jen vidět, je třeba jít a konat ji; Jít a zvěstovat.

II. Podmínky pro evangelizaci

Abychom mohli vstoupit do této práce, musíme splnit určité podmínky. Podívejme se, jak jsou popsané v textu, který jsme přečetli v Matoušově evangeliu.

1) První podmínka je - dát se Pánu.

Šestnáctý verš nám říká, že učedníci šli do Galileje. Jinde je napsáno: Hle, my jsme opustili všecko a šli jsme za tebou. V evangelizaci se člověk musí vzdát a opustit mnoho věcí: Musí se vzdát pohodlí, musí opustit různé tradice a dělat třeba i to, co doposud

nikdy nedělal. Dát se Pánu znamená vydat se na cestu ke ztraceným. On z nás chce udělat rybáře lidí, ale nejdříve musíme jít za ním.

2) Druhou podmínkou je - klanět se jemu.

Čteme: Spatřili ho a klaněli se mu. To vyjadřuje vztah, který máme s našim Pánem. Všechno, co děláme - i evangelizace - má pramenit z lásky pro našeho Pána. Čím více ho budeme znát, tím více budeme toužit říci o něm ostatním lidem.

3) Třetí podmínkou je - přejít pochybnosti

Druhá polovina sedmnáctého verše říká: Ale někteří pochybovali. Proč nám to tady Matouš píše? Protože tak to bylo. Bible je upřímná. Přejít pochybnosti musíme i my, pokud chceme lidem vydávat svědectví. Je tolik bariér a překážek, které nám brání vydávat svědectví: Např. strach udělat první krok, obavy jak říct evangelium, strach z odmítnutí, stud, závislost na někom, kdo to udělá za nás, atd.

4) Čtvrtou podmínkou je - poslouchat

Ježíš k nim přistoupil a prohlašoval, že má svrchovanou autoritu. Slovník definuje autoritu jako svobodu udělat co chceš nebo schopnost prosadit svůj názor. Ale autorita Pána Ježíše je úplně jiná. On řekl: ***Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi***. To znamená, že On může dělat to, co chce, kdy chce a s kým chce. On může použít naše slova, naše snahy, akce, svědectví, kázání, rozhovory, písně a modlitby. Je na nás, abychom poslechli výzvu velkého poslání a zvěstovali lidem dobrou zprávu.

III. Součásti evangelizace

Co máme konkrétně dělat? Jaké součásti má evangelizace? Co se týče evangelizace, je Boží slovo velice konkrétní. Pán nechce, abychom bloudili v evangelizaci a nevěděli jak začít, proto nám Pán Ježíš dává svůj program a návod, podle kterého máme pracovat.

1. První výzvou pro Kristovu církev je: ***Jděte ke všem národům.*** Už to slovo **jděte,** obsahuje iniciativu k činnosti, k pohybu směrem ke všem národům světa. Pán Ježíš umíral za celý svět, proto je evangelium pro každého člověka. Evangelizace začíná vyjitím, a to znamená vydat se na cestu k sousedovi až po misii v nejrůznějších koutech světa. Apoštol Pavel trávil více času vyjitím než kázáním. Je zajímavé, kam Pán Ježíš učedníky poslal. Jděte do celého světa! Pán Ježíš neposlal učedníky do synagog nebo do modliteben. Ne, On je neposílá dovnitř, **ale směrem ven**. To, co z nás dělá živou a rostoucí církev, je vyjití ven mezi lidi. Církev Kristova není uzavřená společnost, ale otevřená pro lidi.

2. Další výzva, kterou nám náš Pán dává, je ***získávání učedníků***. Tady se dostáváme právě k cíli našeho vyjití. Pán Ježíš neposlal své učedníky na procházku, ale poslal je, aby vkročili do světa s určitým záměrem a cílem. **Billy Graham** říká: Evangelizace je vedení lidí k tomu, aby se stali učedníky – následovníky - Ježíše Krista. To má být poslání každého sboru, který chce plnit svůj smysl a záměr na této zemi. Sbor, který má takový cíl, ví, proč existuje, a ví, kam jde. Někteří křesťané si myslí, že získávat učedníky je úkol jen kazatele a evangelistů. A právě to je jeden z omylů, který chce satan namluvit co nejvíce lidem ze sboru, protože ví, že tím brzdí evangelizaci. Ani Pán Ježíš nekonal tuto službu sám, ale poslal ty, které vystrojil k tomu, aby získali další lidi. Evangelizace se netýká jen menšího okruhu horlivých lidí, ale je to poslání pro všechny z nás.

3. Tím, že jsme získali učedníky, evangelizace zdaleka nekončí.

Dalšími výzvami v evangelizaci jsou **křest a vyučování.** Křest je veřejné svědectví, že jsem se stal Ježíšovým učedníkem. Křesťan, který se nedal pokřtít, neuposlechl úplně Krista, ale ten, který byl pokřtěn, vstupuje do Kristovy církve. Skrze vyučování se posilní víra nového učedníka, aby mohl žít novým životem. Často zapomínáme, že přítomnost Páně je nám zaslíbena právě v kontextu s evangelizací, když plníme toto poslání. Pán věděl, že jestli si někdy potřebujeme být jisti tím, že je s námi, pak je to tehdy, když vyjdeme do světa získávat pro něj učedníky.

Nejdůležitější úkol církve je evangelizace, to je zvěstování evangelia tomuto světu. To je správná priorita, kterou i náš sbor má mít na konci tohoto tisíciletí. Být zachraňující lodí, být poslušnými velkého poslání.

Misijní výzva Siebala:

Kdo ví o vodě v poušti a zamlčí to – je vinen, že ji žízniví přehlédnou.

Kdo zná pevnou cestu v bažině a neukáže ji, je vinen, když jiní do ní zapadnou.

Jen si nemysli, že k Bohu jednou každý přijde, ať je cesta jakákoliv.

Mnohá cesta je slepá a brzy stejně skončí. Některá jde daleko, ale vede mimo Boha.

Co víš, to říkej v lásce, ale řekni to jasně: Že žádný člověk se sám nezachrání!

Jen na kříži, kde Kristus umíral a žíznil, začíná pravá cesta k Bohu.

Hovoř i s tím, kdo si myslí, že bez Boha si vystačí, kdo se mu jen vysmívá a odporuje.

Každý potřebuje toho muže na kříži, i když se to mnohým nezdá.

A tak nejeden člověk bez něho umírá, ztrácí se a jde cestou, která je široká.

Proto mluv a zvěstuj tu dobrou zprávu všem. Kdo uvěří v Krista, ten bude zachráněn.

Bratři a sestry v USA a Kanadě na nás myslí

Milan Kern

Na pozvání Československé baptistické konvence (ČSBK) jsme se spolu s manželkou zúčastnili jejich 103. setkání, které se nyní konalo v Pensylvánii, v malém městečku Meadville, ve dnech 5 .- 8. července. Rádi se podělíme se svými dojmy a zkušenostmi se čtenáři Rozsévače.

Ale nejdříve stručná informace o ČSBK v USA a Kanadě. Byla založena v r. 1909 a sdružovala československé baptistické sbory, které byly především v USA, ale v menším počtu i v Kanadě. V předválečné době měla větší počet členů než baptistické sbory v Československu. Ještě v roce 1960 sdružovala 16 sborů s 1700 členy, ale to již jejich počet klesal, protože mladší generace se integrovala do anglicky mluvících sborů a příliv emigrantů z Československa se zastavil. Za dobu své existence ČSBK významně podporovala baptisty v Československu, např. vysíláním misionářů, finanční pomocí kazatelům a na stavby modliteben, darem nových (tzv. červených) zpěvníků aj. I v době komunistické totality hledali cestu, jak nám pomoci a bylo to např. vydání a zaslání zpěvníků Jásavý chvalozpěv nebo gramodesek JASu. V současnosti ČSBK posílá pravidelně finanční dar, střídavě BJB v ČR a v SR.

V posledních dvaceti letech se však situace ČSBK výrazně změnila. Integrace mladé generace do anglicky mluvících sborů se zintenzivnila a československé sbory zanikají. Díky nové vlně emigrace z Československa po roce 1968 byl tento proces pomalejší v Kanadě. Přesto před několika lety zanikl i sbor v Torontu. Funkčním sborem zůstává sbor v kanadském Winsdoru, a to především díky emigrantům Slováků z bývalé Jugoslávie.

Přesto, že československé sbory v USA a Kanadě zanikají, ČSBK trvá, i když ve zmenšeném počtu. Jejich setkání již nepočítají 300 – 400 přítomných, ale v posledních třech letech jenom kolem stovky. Nyní došlo i ke generační výměně vedení konvence. Dlouholetý (31 let) tajemník konvence Jiří Sommer byl před rokem po odchodu do výslužby vystřídán mladším Darkem Sirackým a dlouholetý (16 let) předseda Robert Dvorak byl v tomto roce vystřídán kazatelem Stan Mantlem, oba ze sboru ve Winsdoru.

A nyní vlastní 103. setkání ČSBK v Meadville. Nejdříve jsme se zúčastnili jednání výboru konvence (přítomno přes 20 členů), kde se projednávaly finanční záležitosti, zprávy podporovaných misionářů, záležitosti kolem časopisu Slavná naděje a další organizační záležitosti.

V pátek dopoledne se účastníci rozdělili do dvou skupin. Manželka ve skupině sester prezentovala práci sester u nás. Já jsem měl příležitost oslovit bratry a hovořil jsem o náboženské situaci v Česku v mi-

Kaple v Meadville

nulosti a v přítomnosti a o současné situaci baptistických sborů v ČR. Bratři se živě zajímají o naši situaci a mohl jsem zodpovědět řadu jejich dotazů.

V sobotu dopoledne a v neděli v první části shromáždění byla biblická studie. Zde bylo rozdělení jiné: na anglické a české. Vlastně ne české, ale slovenské, protože bylo více účastníků Slováků než Čechů a byl jsem požádán, abych mluvil slovensky.

Biblická studie

Večerní shromáždění byla věnována více zpěvu. V pátek to bylo po kázání společné zpívání tradičních písní. Shromáždění vedl bratr Robert Dvorak, a my jsme mohli poznat jeho veliké obdarování k této službě. V sobotu po kázání sloužila mládež i děti z konvence.

V sobotu odpoledne byl banket se slavnostním rozloučením s dosavadním předsedou bratrem Robertem Dvorakem. Závěrečné nedělní shromáždění se konalo ve starobylém místním kostele. V něm jsme měli příležitost předat dar konvenci – repliku habánského talíře ze 17. století. Po kázání a Večeři Páně následoval tradiční závěrečný rituál – společné fotografování všech účastníků setkání konvence.

Další, velmi významnou a milou částí setkání konvence byly rozhovory mimo společná shromáždění. Manželé Dvorakovi, Widlickovi, Novakovi živě vzpomínali na své návštěvy v České republice. Bylo velmi milé se setkat s Pojmanovými, Aláčovými, Veselými, Sirackými (tajemník), Vrajovými, Vahalovými (připravují se na misii v Přerově), sestrou Čepelovou a dalšími.

Nejvíce času jsme však strávili s manželi Sommerovými, Jiřím a Manjou. Byli jsme společně ubytováni, a tak jsme si sdíleli každý večer své čerstvé dojmy. Pak následovala cesta a pobyt u nich. Nejdříve 2 dny v jejich dřívějším bydlišti ve Philippi, West Virginia (Filipi). Tam nás Jiří provedl i krásným areálem univerzity, kde dříve oba pracovali a kde se 22 krát konala setkání konvence. Pak následovala dvoudenní cesta jejich autem až na Floridu do jejich nového bydliště v Neaples. Tam jsme si užili ještě pár dní jejich vynikajícího pohostinství a vzájemného obecenství.

Dojmy z účasti na setkání ČSBK jsou pro nás nezapomenutelné. Mohli jsme

Pozdrav a předání daru Konvenci

Tajemnik br. Darek Siracky a předseda br. Robert Dvorak

sdílet radost ze společných setkání, jejich zájem o dění u nás a především upřímnou bratrsko – sesterskou lásku, která je více než pouhé krajanství. Je zřejmé, že každá podobná návštěva je pro ně povzbuzením. A my jsme se mohli přesvědčit o tom, že v USA a Kanadě máme bratry a sestry, kteří na nás s láskou myslí. Mysleme takto i my na ně!

Nový předseda br. Stan Mantle

S manželi Jiřim a Manjou Sommerovými

br. Jiří Sommer

Uprostřed br. Robert Dvorak - po jeho levici nový předseda br. Stan Mantle - za nimi jejich manželky

The 103rd Czechoslovak Baptist Convention of USA and Canada

Všetko môžem v Kristovi

„Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje“ (F 4, 10 – 13).

Vždy ma fascinoval obraz úzkej cesty a úzkej brány, ktorý použil Pán Ježiš, keď učil zástupy ľudí na vrchu. Už ako dieťa som sa v besiedke učil, že do neba nevedie priama a široká cesta, ktorá sa tak pekne vynímala na tabuli, ale úzka, kľukatá cesta plná prekážok, ktorá sa nenápadne vinula popri tej širokej. Tiež som jasne videl, že na tej úzkej je podstatne menej ľudí ako na širokej, a uvedomoval som si, že je na mojom rozhodnutí, po ktorej ceste sa vyberiem. Ale až ako dospelý, po stretnutí s vážnymi životnými prekážkami či bolesťou alebo utrpením, som mohol plne precítiť a spoznať, že som pozvaný k dialógu s Pánom Bohom a k úprimnosti voči sebe samému. Uvedomil som si, že Boh očakáva od človeka v každej chvíli jeho života vieru, ktorá nie je zištná, ktorá nie je podmienená pozemskými požehnaniami či prosperitou, ale vieru, ktorá obstojí v ťažkých životných situáciách.

Nový zákon odhaľuje, že viera spravodlivého, teda kresťana, býva Pánom Bohom preskúšaná, lebo keď sa dokáže, je cennejšia nad zlato (1Petra 1, 4 – 7). Úprimná viera vedie človeka k dokonalosti a väčšej závislosti od Boha. On nikdy neopúšťa a dáva silu prekonať akúkoľvek prekážku. Stačí len prijať Jeho pomocnú ruku.

V Biblii je mnoho úžasných životných príbehov, ktoré potvrdzujú túto pravdu, aj keď bolesť a utrpenie zostávajú pre človeka tajomstvom.

RH

Nehovor mi
o svojom náboženstve;
Najprv mi ukáž,
ako sa správaš k iným ľuďom.

Nehovor mi,
ako veľmi miluješ svojho Boha;
Ukáž mi,
ako veľmi miluješ všetky Božie deti.

Nekáž mi o tom,
aká dôležitá je pre teba tvoja viera;
Uč ma cez tvoj súcit k blížnemu.

A napokon,
nezaujíma ma až tak veľmi to,
čo mi chceš povedať
a o čom ma chceš presvedčiť,
skôr som zvedavý,
ako si sa rozhodol žiť a dávať.

Corey Booker

Moja limitovanosť

„Teraz vidím len akoby v zrkadle, v záhade, ale potom z tváre do tváre. Teraz spoznávam sčasti, ale potom budem poznávať tak, ako som bol spoznaný“ (1 K 13, 12).

Žijeme v labyrinte obmedzení. Denne narážame na mantinely nášho zdravia, našich finančných možností, nášho postavenia v civilnom povolaní, na mantinely ostrých časových termínov a na mnoho iných obmedzení. Sú to obmedzenia, ktoré veľmi neúprosne diktujú podmienky pre náš život v tejto pozemskej realite a často si ich ani neuvedomujeme, len ich akosi odovzdane berieme na vedomie. Rovnako aj náš duchovný svet, svet viery, pokiaľ žijeme v tele, má svoje limity. Tie sú dané tým, že teraz vidíme len čiastočne, zahalene, akoby v zrkadle, v nejasných, rozmazaných kontúrach. Aj pravdu o sebe vidíme len čiastočne, často sebecky neobjektívne a náš pocit dostatočnosti pred Bohom je len našou ilúziou a sebauspokojením. Ako veľmi by sme chceli vidieť nielen čiastočne, ale úplne a našu zvedavosť provokuje to, čo je zahalené v tom čiastočnom.

Je zvláštne, že toto slovo je záverom hymnu lásky, ktorá je Pavlovým svedectvom, aká je a aká nie je láska. Toto svedectvo nie je zahalené, akoby v zrkadle, ale úplne jasné a zrozumiteľné. Buďme múdri a nevenujme väčšinu svojho života skúmaniu toho, čo nám je dané teraz vidieť iba čiastočne, ale buďme činiteľmi a vykonávateľmi lásky, ktorá nám bola zjavená už tu na zemi, nie čiastočne, ale v plnosti, v Pánu Ježišovi.

Myšlienka: Vtedy, keď nám raz bude zjavované to, čo teraz vidíme iba čiastočne, budeme zároveň vydávať počet z toho, čo sme už tu na zemi poznali v plnosti, ale nečinili.

IP

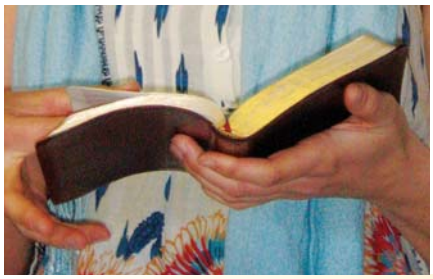

PŘIBLÍŽENÍ SE K NĚMU

David Wilkerson
[19. května 1931 – 27. dubna 2011]

Pro mnohé z vás mám slovo od Pána: V Božím slovu je mocné zaslíbení, které musíš právě teď uchopit. Věřím, že když budeš jednat na základě tohoto Jeho zaslíbení, budeš ve svém životě svědčit velkým a novým druhem vítězství.

To zaslíbení zní: „Přibližte se k Bohu a přiblíží se k vám“ (Jakub 4:7). Nyní však si musíš přečíst dodatek k tomuto verši:

„Umyjte si ruce, hříšníci, a očisťte svá srdce, lidé dvojí tváře.“ (verš 8)

To je veliké zaslíbení vítězství nad hříchem. A přece nemůžeš zvítězit sám. Nemůžeš si umýt své ruce či očistit své srdce. Nikoli.

Jakub říká: „Jestliže si chceš umýt ruce a očistit srdce, jestliže chceš zvítězit nad vinou, pokušením a nad každým ďáblovým pronásledováním, musíš se přiblížit k Bohu a věřit, že je ti blízko.“

To všechno závisí na tvé blízkosti Bohu. Prostě se k Němu přibliž a věř, že je ti blízko a že si vezme na starost všechny nepřátele ve tvé tělesnosti.

Asi se zeptáš: „Ale jak se mohu přiblížit k Bohu?“ Odpověď je velmi prostá, dokonce dětinská: Jen jdi k Pánu a hovoř s Ním – kdykoli, kdekoli, po celý den. Ve sprše, cestou do práce, v práci, kdekoli, hovoř s Ním a přibliž se v plné jistotě víry.

Před lety jsem pracoval s Kathryn Kuhlmanovou. Tato drahá Boží žena pracovala sedmnáct hodin denně.

Často jsem se divil: „Kdy má čas vejít do své komůrky a modlit se?“

Potom jsem zjistil, že si stále něco mumlala. Ona se modlila!

Modlila se, když řídila své auto, když jela výtahem. Kamkoli šla, vždycky hovořila s Pánem.

Jednou mi řekla: „Davide, Bible říká, abychom se modlili ustavičně. Mluvím s Pánem po celý den. Je pro mne tak skutečný jako ty. Nemusím někam běhat, abych se pokoušela na Něj naladit, protože spolu hovoříme pořád. Jsme přátelé.“

Milovaní, Bůh je zde vždycky pro vás. Věřím v modlitbu v komůrce, avšak tvá komůrka může být v metru, v autě, kdekoli se s Pánem Bohem zavřeš.

Toto je Boží zaslíbení pro tebe, pokud se k Němu budeš přibližovat po celý den: „Povstane Bůh, a rozprchnou se jeho nepřátelé, na útěk se před ním dají, kdo ho nenávidí.

Odvaneš je jako dým. Tak jako taje vosk před žárem ohně, tak zhynou před Bohem svévolníci.“ (Žalm 68:2-3).

Prameny:

http://www.worldchallenge.org/cs/node

Jak mluvíme o druhých?

Marie Horáčková

Slova v textu z 1. listu Petrova, 1. kapitole: **„Jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života“** mne vedla k zamyšlení nad mým smýšlením, mluvením a činech.

Ještě ten den se mi dostal do rukou zajímavý text o zkoušce, kterou podroboval kdysi Sokrates ty, kdo mu přinášeli nějaké zprávy o jeho přátelích.

To jistě nakonec přineslo užitek nejen jemu, ale i jeho bližním. Vidíme, že od té doby se mezi lidmi nic nezměnilo.

I dnes se trápíme nad nedobrými mezilidskými vztahy, přemýšlíme nad řešením a to máme přitom přímo před očima. Sokrates byl ve starém Řecku velmi váženou osobností.

Řídil se určitými pravidly, která předcházela mnohým problémům. Jednoho dne potkal Sokrata jeden známý a povídá: „Jestlipak víš, Sokrate, co jsem se zrovna dozvěděl o tvém příteli?“

„Počkej chvilku,“ odpověděl Sokrates. „Než mi cokoli řekneš, rád bych tě podrobil zkoušce. Říká se jí zkouška tří sít.“ „Tří sít?“ „Přesně tak,“ pokračoval Sokrates. „Než mi začneš vyprávět o mém příteli, možná bude dobré na chvilku zkusit prosít to, co mi řekneš. První síto se jmenuje **Pravda.**

Máš naprostou jistotu, že to, co mi chceš říct, je pravda?“ „Ne,“ odpověděl ten člověk, „vlastně jsem to jenom slyšel a...“

„Dobře,“ řekl Sokrates. „Takže ty, pravdu nevíš, jestli je to pravda nebo není?

Teď vyzkoušejme druhé síto, síto se jmenuje **Dobro**.

„Chceš mi o mém příteli říct něco dobrého?“

„Ne, naopak...“

„Takže,“ pokračoval Sokrates, „chceš mi o něm říct něco špatného a nejsi si jist, jestli je to pravda?

Ale pořád ještě můžeš zkouškou projít, protože zbývá ještě jedno síto. Jmenuje se **Užitečnost**.

Je mi to, co mi hodláš o mém příteli říci, užitečné?“

„Ne, moc ne.“

„Dobrá,“ uzavřel Sokrates, „to, co mi chceš říct, není ani pravdivé, ani dobré, dokonce ani užitečné, tak proč bys mi to měl vyprávět?“

Biblické verše:

Př 10, 19: „Mnohomluvnost nezůstává bez přestoupení, kdežto kdo krotí své rty, je prozíravý.“

Př 14, 27: „Bázeň před Hospodinem je zdroj života, pomůže uniknout léčkám smrti.“

Př 16,20: „Kdo je prozíravý ve slovu, nalézá dobro, blaze tomu, kdo doufá v Hospodina.“

BOŽÍ POSLÁNÍ

Gary Wilkerson

Miluji latinskou frázi „missio Dei“ – která znamená „Boží poslání“.

V první kapitole Genesis zjišťujeme, že missio Dei, Boží poslání bylo zjevit sebe sama člověku a učinit se známým ve své podivuhodné slávě a dobrotě.

2. kapitola Genesis nás přivádí k Adamovi a Evě, jejichž pád způsobil, že poslání bylo přerušeno.

Dlouho neexistovala plnost zjevení, která by člověku umožnila pochopit věci tak, jak bylo v úmyslu, že mají být chápány. Dále ve 3. kapitole Genesis vidíme, jak se Adam s Evou ve studu zakryli a jak byli vyhnáni ze zahrady. Běželi od Pána Boha a již s Ním neměli důvěrný vztah a ani s Ním nechodili.

Od zahrady v Edenu až po knihu Zjevení Bible odhaluje Boží poslání a jasně nám ukazuje, jaké jsou Boží záměry s Jeho lidem.

Když církev nerozumí Božímu poslání – když slábne, nevšímá si a stává se zvrácenou – tehdy církev ztrácí svou moc. Když se nebere na zřetel Boží poslání, církev se stává introvertní a přijímá podobu, jakou pro ni Pán Bůh nezamýšlel. Potom církev pokračuje v budování sebe a stává se Babylónskou věží, která se neustále zvyšuje, dokud se svou vlastní vahou nerozpadne.

Ve Skutcích 1:8 Pán Ježíš řekl: „A budete mými svědky v Jeruzalémě, Jeruzalémě, Jeruzalémě.“

Skutečně to řekl? Ne! Řekl: „A budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku, v Samaří a až na konec světa“ (B21). Věděl, že je Božím posláním požehnat těm v Jeruzalémě, a potom je třeba toto požehnání rozšířit na ostatní.

Pokud omezíš Boží poslání pouze na to, aby tě požehnalo, ochudíš se o své vlastní požehnání. Budeš bránit proudění, které Pán Bůh pro tebe má, protože Jeho požehnání mají přijít k tobě, a potom proudit skrze tebe k druhým, ke světu.

Prameny:

http://www.worldchallenge.org/cs/node

Izajáš 13 a poslední časy

Ježíšův druhý příchod je ústřední událostí proroctví Nové smlouvy (Nového zákona). Je však i ústředním dějem pro hebrejské proroky ve Staré smlouvě, což je často přehlíženo kvůli jinému pojmenování: „Veliký a hrozný den Hospodinův.“ Tím, že spojíme tyto dva názvy, lépe uvidíme obsah proroctví Staré a Nové smlouvy. Vyplyne nám pak čistší porozumění událostí v posledních časech.

- Kniha Zjevení popisuje Druhý příchod hlavně z perspektivy duchovní bitvy mezi anděly a démony (**Zjevení 12,7; 19,11**)

- Kniha Joel popisuje perspektivu modlitby, pokání a probuzení, které povede k Druhému příchodu (**Joel 1,14; 2,12, 28**).

- Kniha Zacharjáš popisuje bitvu posledních časů z perspektivy bitvy národů proti Jeruzalému (**Zacharjáš 12, 2,9; 14, 2-3, 12**).

- Kniha Ezechiel popisuje obnovu Izraele (**Ezechiel 36**), vzkříšení mrtvých (**Ezechiel 37**), velkou válku Góga a Magóga (**Ezechiel 38-39**) a Tisícileté království a Chrám (**Ezechiel 40-48**).

- V své promluvě o posledních časech na Olivetské hoře cituje Ježíš svobodně z Izajáše, Jeremjáše, Daniele a Zacharjáše (**Matouš 24,29-31**).

Izajáš kapitola 13 je často přehlíženým proroctvím o posledních časech. Avšak i tato kapitola popisuje dobu Druhého příchodu:

Izajáš 13:6 Kvilte, blízko je den Hospodinův, přijde od Všemocného jak zhouba.

Izajáš 13:9 Hle, přichází den Hospodinův, nelítostný, s prchlivostí a planoucím hněvem, aby zemi změnil v spoušť a vymýtil z ní její hříchy.

Izajáš 13:13 Otřesu totiž nebesy a země se pohne ze svého místa prchlivostí Hospodina zástupů v den jeho planoucího hněvu.

Perspektiva Izajáše 13 popisuje zničení sil „Babylónu“, což je paralelou ke zničení „Babylónu“ popisovaným ve **Zjevení 17-18**.

Izajáš píše o svém břemeni vůči Bábelu (**13,1**). (Bábel a Babylón je v Hebrejštině totéž.)

Mluví o tom, jak se nebe zatemní (**13,10**).

A Svět bude za své zlé skutky potrestán (**13,11**).

Jeroboám

Vlastimil Pospíšil

Jeroboám byl první král deseti pokolení izraelských po rozdělení Izraelské říše. Král Šalomoun, syn Davidův, na jedné straně moudrý a obdivovaný král, ale čím byl starší, tím víc ztrácel soudnost a stal se krutým králem. Jeho krutost neznala mezí. Po jeho smrti měl na izraelský

trůn usednout jeho prvorozený syn. Izraelské království byla určitá federace. Na jedné straně 10 izraelských pokolení, které ještě nezapomnělo na vládu krále Saule, na straně druhé Juda, který se spojil s pokolením Josefovým. Ale toto pokolení v době Šalomounově, zejména po jeho smrti, již není ani jmenováno. Šalamounův prvorozený syn, Roboám, který nastoupil po smrti svého otce na královský trůn, chtěl v krutovládě svého otce pokračovat. Starší lidu (Deseti pokolení) však způsob takové vlády odmítli.

Na Šalomounově dvoře žil vysoký úředník Jeroboám. Ten měl na starosti práci otroků a stavitelství, zejména v Jeruzalémě. Měl také na starosti výběrčí daní. Byla to vysoká funkce, v našich poměrech by to mohl být ministr práce a financi. Šalomoun si ho vybral pro jeho výborné vlastnosti. Jednou šel Jeroboám z Jeruzaléma a na cestě ho potkal prorok Achiáš Šíloský (1 Král. 11, 30-39) a řekl mu, že Hospodin ho vyvolil, aby byl králem nad Deseti pokoleními Izraele. Prorok roztrhl svůj plášť na dvanáct kusů, deset kusů dal Jeroboámovi a řekl mu, že bude vládnout nad deseti pokoleními Izraele. Jeroboám se tohoto proroctví lekl a utekl do Egypta. Měl obavy, že pokud se o tom dozví král Šalomoun, mohl by ho připravit o život.

Jeroboám, jako vysoký a významný úředník krále Šalomouna, byl znám i v Egyptě, neboť byl přijat faraonem Šišákem, zakladatelem 22. dynastie libyjské. Po smrti Šalomouna v roce 932 před Kristem se Jeroboám vrátil zpět. Když se starší Izraelští nedohodli se synem Šalomounovým Roboámem o vládě nad celým Izraelem, požádali Jeroboáma, aby se stal jejich králem. Jeroboám si vzpomněl na ono proroctví proroka Achiáše, že se stane králem nad deseti pokoleními Izraele a nabídku starších Izraele přijal. První jeho sídlo bylo v Sichem a mezi oběma králi vládlo stále napětí a nepřátelství. Jeroboám potom přesídlil do Fanuel a následně do Tersy.

Jeroboámův pobyt v Egyptě silně ovlivnil jeho život jak po stránce politické, tak i náboženské. To se ukázalo brzy po jeho nástupu na trůn. Jeroboám se obával, že pokud budou Izraelité putovat na bohoslužby do Jeruzalémaa, může se stát, že se od něj odkloní a vrátí se k Davidově dynastii. Přišel s nápadem, v tom mu byl vzorem Egypt, že zřídil dvě svatyně - v Dán a v Bethel, kam postavil dvě zlatá telata. Izrael se tam zúčastňoval bohoslužeb a obětování. Tak Jeroboám odvedl Izraele od Hospodina. Izrael neměl k těmto zlatým telatům daleko. Jistě si vzpomeneme na Sinaj a na zlaté tele, které jim udělal Áron. Jeroboám navazuje na egyptská zlatá telata, ale navazuje i na minulost svých otců na Sinaji. Pokolení Lévi Jeroboámovu modloslužbu odmítlo a odstěhovali se do jižní říše, do Judska. Jeroboám pak musel ustanovit kněze z lidu, který nepocházel z kněžského pokolení, tedy z lidu obecného.

Udržoval čilé styky s Egyptem, politické i vojenské a tyto styky značně poškodily Roboáma a judskou říši. Nepřátelství mezi Jeroboámem I. a Roboámem vyvrcholilo do nepřátelství mezi Egyptem a Judou. Egypťané zaútočili na Judu, odnesli poklady z královského paláce i poklady z chrámové pokladnice z Jeruzaléma. Roboám se stal vazalem egyptského faraóna Šišáka a musel platit Egyptu daně.

Izrael se opět dostal do područí Egypta: Juda byl mocensky ovládán Egyptem a Izrael, severní říše, se díky Jeroboámovi dostala do područí Egypta duchovně tím, že Jeroboám praktikoval v Izraeli to, co odkoukal v Egyptě na dvoře krále Šišáka. Tím odváděl lid od Hospodina a po něm to praktikovali všichni králové severní říše. Izraelský král se pokládal, podobně jako egyptský faraón, za zplnomocněnce Boha. Rozhodoval o tom, jaká má být bohoslužba v chrámech v Dán a Bethel. Boží prorok nemohl v chrámě bez povolení krále promluvit. Jako třináctý král Izraele (Deseti pokolení) Jeroboám II., byl jeden z nejslavnějších izraelských králů. Dobyl Damašek. V jeho době v Izraeli prorokuje prorok Amos. Jako Hospodinův prorok měl v Izraeli zakázanou prorockou činnost. Amaziáš (královský úředník) řekl proroku Ámosovi: „Seber se vidoucí, a prchni do judské země! Tam chleba jez a tam si prorokuj! A nikdy už neprorokuj v Bethel, neboť je to svatyně králova, královský dům.“ (Ámos 7,12-13). Podle toho je znát rozhodnutí Jeroboáma I. o chrámech v Dán a Bethel, že jen král může dovolit, kdo bude v těchto chrámech mluvit.

Izrael odešel z Egypta, ale Egypt neodešel z Izraele. V podobě zlatých telat zůstal Egypt v Izraeli až do jeho pádu, kdy byl dobyt Asyrským králem Sargonem II. (721-722) před Kr.

Izrael a Egypt nemají jen společné hranice na Sinajském poloostrově, ale mají nejeden společný úsek dějin. Ty nás budou zajímat.

Matka Basilea Shilink

Po celý svůj život sloužila lidem až do úmoru a po svých životních zkušenostech říká:

Lidé jsou nerozumní, nelogičtí a myslí jen na sebe.
– Přesto je měj rád
Jestliže činíš dobro, budou ti vyčítat, že tvoje motivace je egoistická a že ve skutečnosti sleduješ něco jiného.
– Přesto konej dobro
Jestliže budeš úspěšný, získáš falešné přátele a skutečné nepřátele.
– Přesto buď úspěšný
Na dobro, které dnes vykonáš, se zítra zapomene.
– Přesto konej dobro
Upřímnost a otevřenost tě učiní zranitelným
– Přesto buď upřímný a otevřený
To, co za roky těžké práce vybuduješ, může být během jedné noci zničené
– Přesto buduj dál
Tvoje pomoc bude opravdu potřebná, ale je možné, že lidé, jimž budeš pomáhat, na tebe budou útočit
– Přesto pomáhej dál
Dej světu to nejlepší, co máš, a vytluče ti zuby.
– Přesto dej to nejlepší, co máš

Významné životní jubileum sestry Evy Titěrové

...v říjnu 2012 oslaví 90 let života

Jen výjimečně si připomínáme na stránkách Rozsévače 90. narozeniny někoho z našich bratří či sester, kteří i ve svém „zralém“ věku věrně a stále ještě velmi aktivně slouží Pánu Bohu, nám všem. Sestra Eva Titěrová je jedním z nich.

Narodila se v rodině bratra Jindřicha Brůžka, později kazatele tehdejší Jednoty českobratrské (dnes Církve bratrské) 23. října 1922 v Praze. Rodiči byla již od útlého dětství vedena k tomu, aby svůj život odevzdala do Ježíšových rukou, což se stalo v době, kdy jí bylo pouhých 11 let. Po vystudování reálného gymnázia absolvovala Školu zdravotní a sociální péče, protože vysoké školy byly za války zavřeny. Po absolvování školy pracovala ve školním lékařství v Praze. V této službě prožila v nelehkém období nacistické okupace mnoho dramatických chvil. Na konci války, v květnových dnech roku 1945, odjela do Terezína pomáhat lidem, kteří přežili utrpení terezínského koncentračního tábora. Tam s ní byl i její snoubenec Pavel Titěra. Jejich sňatku bylo požehnáno kazatelem jednoty českobratrské Bohuslavem Benešem v Praze dne 27. 10. 1945. Už před svatbou se rozhodli, že stráví svůj společný život v díle evangelia. První příležitostí k této službě byl pobyt v malé pohraniční vesničce Vlčí Hora u Krásné Lípy na severu Čech. Po dvou letech vstoupil bratr Pavel Titěra do kazatelské služby v Jednotě českobratrské. Prvním působištěm byl Rakovník. Odtud pak odešli manželé Titěrovi do Holešova, a to již se třemi dětmi – Tomášem, Janem a Evou. Sestra Eva zde pracovala v Národním ústavu zdraví. Čtvrté dítě, Lýdia, se již narodila v Brně, kde strávili většinu života. Nějakou dobu sice žili v Praze, Olomouci, ale nakonec zase v Brně, kde sestra Eva žije ve sborovém domě BJB na Smetanově ulici dodnes.

Nejen v postavení manželky kazatele, které trvalo 52 let, ale i nadále – až do dnešních dnů – pracovala sestra Eva a pracuje v církvi na nejrůznějších úkolech. Dvacet let byla předsedkyní Odboru sester BJB v Československu, řadu let pracovala ve výchovném odboru, učila na Dálkovém teologickém semináři, byla členkou redakční rady BTM, dodnes je členkou redakční rady Rozsévače. Po odchodu bratra Ing. Jana Pospíšila z funkce tajemníka BJB vykonávala nějaký čas také tuto úlohu.

Ve funkci předsedkyně Odboru sester navštívila snad všechny sbory v Československu, na konferencích mívala pravidelně stěžejní referáty. Zastupovala sestry na mezinárodních kongresech a konferencích, dodnes na ni mnozí přátelé v zahraničí vděčně vzpomínají. Velikou pomocí jí byla znalost cizích jazyků, ať už němčiny, angličtiny či francouzštiny. Ve své práci pro Rozsévač ji hodně využívá. Píše nejen mnohé články, ale také překládá. Nelze opomenout ani její rozsáhlejší překladatelskou práci. Přeložila knihu „Tajemství jedné zahrady“ a spolu s manželem „Plnost Ducha svatého v životě křesťana“.

V roce 1991 byli manželé Titěrovi požádáni Ústřední radou BJB o realizaci obnovení dřívějšího teologického semináře. Založili Biblickou školu v Olomouci (později Vyšší odbornou školu sociální a teologickou – Dorkas). Sestra Eva pracovala zpočátku jako tajemnice školy, třídní učitelka, později jako zástupkyně ředitele. Vyučovala více předmětů, a to ještě i při dojíždění z Brna až do svých 85 let (roku 2007). Svým srdečným a empatickým přístupem ke studentům si získala od samého počátku jejich lásku a důvěru a stala se tak jejich „druhou maminkou“.

Sestra Eva je stále velmi platnou členkou redakční rady Rozsévače. Stále se ještě zúčastňuje Konferencí odboru sester. Tak tomu bylo letos v květnu v Bernolákově, kde měla možnost všechny přítomné znovu požehnaně oslovit. Sestry jí pak mohly již předběžně k jubilejním narozeninám blahopřát. Sestra se rovněž velmi aktivně podílí na životě svého „domovského“ sboru v Brně. Její přítomnost, modlitba na biblických hodinách i v nedělním shromáždění bývá pro všechny velikým povzbuzením. Nelze opomenout ani „osobní“ službu evangeliem sestry Evy. Využívá k tomu všech příležitostí, ať už při svých pravidelných procházkách v nedalekém parku, či u těch, kteří se objeví v její domácnosti. Sestra Eva je rovněž veliká modlitebnice. Mnozí jsou na jejím“modlitebním seznamu“. Stále je plná zájmu o všechno dění v církvi. Stále se modlí za duchovní obnovu církve Kristovy u nás, za duchovní probuzení.

Snad stojí za připomenutí i to, že sestra má čtyři děti, 9 vnoučat, 19 pravnoučat. I když je stále připravena na to, že si ji Pán může každým dnem povolat již do věčného domova, bere každý další den s velikou vděčností. Celým životem ji provází biblický text, který zazněl již při svatebním kázání v roce 1945: „Čím se odplatím Hospodinu za všecka dobrodiní mně učiněná?“ (Žalm 116,12)

V Bibli nemáme příliš mnoho „devadesátek“. Tu jednu však znají i ti méně sečtělí. Týká se Sáry, ženy Abrahamovy. V 17. kapitole knihy Genesis čteme otázku: „ Cožpak bude Sára rodit v devadesáti?“ A Bůh na tuto Abrahamovu otázku odpovídá: „A přece…“ Možná si klademe i my naprosto logickou otázku: „Neměla by si sestra Eva již dopřávat zasloužený odpočinek?“ A odpověď, kterou sestra ani nemusí vyslovovat nahlas, protože ji zviditelňuje svým životem: „A přece“ – bez ohledu na tělesný věk - ji Pán Bůh stále používá ve svém slavném díle.“

Redakční rada Rozsévače

Sestře Evě bychom při této příležitosti rádi poděkovali za všechno, co mohla pro církev Kristovu, i pro naši BJB, učinit. Přejeme ji nejen radostné oslavy jubilea v kruhu rodinném, ale také stále radostné a stejně požehnané další dny života – jako doposud!

Budeš rozsievať pravdu

Fero Kríž

Na prelome októbra a novembra v roku 2009, asi tri týždne po amputácii ľavej nohy a ďalších pridružených zdravotných problémoch, som jedno odpoludnie ležal na nemocničnom lôžku so zatvorenými očami. Prežíval som ťažké chvíle, keď som sám sebe kládol otázky: „Čo bude teraz so mnou? Komu budem zavadzať? Ako to bude v ďalších dňoch, týždňoch, rokoch?“

Prvú odpoveď som dostal od dcéry: „Ty si ten najlepší otec. Ja ťa opatrím!“

A tá ďalšia odpoveď? Aj tá prišla.

Ležiac so zatvorenými očami – nespal som – zrazu som videl chrám a pred ním stál muž v kňazskom oblečení, aké sa nosilo v 14. – 15. storočí. Dotyčným mužom bol vzor mojej viery – Ján Hus, ktorý sa mi prihovoril týmito slovami: „Poznal si pravdu a ty budeš túto pravdu rozsievať!“ Ako sa zjavil, tak sa aj stratil. No mne tie jeho slová neprestajne rezonovali v ušiach. Ako môžem ja, odkázaný na pomoc iných, hlásať pravdu o Bohu? Kde budem mať na to príležitosť? Všetko zmenil moment, keď som sa prvý raz posadil do invalidného vozíka. Stretávam sa s mnohými ochotnými ľuďmi, ktorí sa pýtajú, ako by mi mohli pomôcť. Samozrejme, že aj pomôžu, a ja okamžite prejavím vďaku za pomoc. No ak ma ľutujú, odpovedám: „Horšie by bolo, keby som nemal jazyk a nemohol by som chváliť Boha a hovoriť o Jeho láske a dobrote. Čo tam jedna noha!“ Ak stretnem mladú mamičku, pochválim jej bábätko a pripomeniem, že je to pre ňu Boží dar, za ktorý môže Pánu Bohu denne ďakovať. Tu narážam na rôzne reakcie, ale väčšinou na pozitívne, a tým nadväzujem na ďalší rozhovor o Božej láske. Svoj invalidný vozík som nazval SEJAČKA a usilujem sa z neho rozsievať dobré slovo o láske, vykúpení a večnom živote.

Na záver jedna perlička: Pred strmým chodníkom sa mi prihovorila pani v pokročilom veku so slovami: „Pane, prepáčte, ja vám do toho kopca ťažko pomôžem, už nemám síl.“ „Pani moja, ďakujem za ochotu, ale s pomocou zábradlia a Pána Boha ten kopec zdolám.“ Pani, vyprovokovaná mojou odpoveďou, mi položila otázku: „Pane, viete, aký je rozdiel medzi bankou a Pánom Bohom?“ Chvíľu som uvažoval, no odpoveď som nemal, tak som čakal, čo povie. „Banka vám neodpustí ani cent, Pán Boh vám odpustí každý vyznaný hriech.“

Bůh byl všude se mnou

Martinka Pokorná

O prázdninách jsem byla na Awana táboře, kde jsme prožívali dobrodružství apoštola Pavla. V Bibli se píše, že Pavla na jeho cestách sužoval nějaký osten, A tak nám jednou vedoucí řekli, že i nás bude sužovat nějaký osten. Naštěstí jen tři hodiny, ale dopředu jsme nevěděli, jak to bude dlouho trvat. Byli jsme buď slepí, němí nebo bezrucí. Bylo potřeba si pomáhat, a tak jsme se to učili i do života.

Na táboře jsme ale hráli i jiné hry, které nebyly motivované na apoštola Pavla. Jedna z nich se jmenovala Maratón. Běhala se kolečka dlouhá asi 200 m. Každá skupinka musela uběhnout určitý počet koleček, která jsme si ve skupince mezi sebe rozdělili podle toho, kolik kdo měl síly. Já jsem jich běžela asi 9. Byla jsem potom polomrtvá, ale šťastná.

Na táboře jsem zažila ještě spoustu dalších věcí a u všech tam byl Bůh se mnou.

Drobná svědectví jsou důkazem

Jan Hnátek

Letošní tábor AWANY měl téma „Apoštol Pavel“. V prostředí hájenky na Orlovech, uprostřed lesa, jsme prožívali živá dobrodružství ilustrovaná příběhy z cest prvního misionáře národů – apoštola Pavla.

Během tábora na mne silně zapůsobilo hned několik věcí – situací.

Velice se mi líbily modlitební stany určené pro chvíle ztišení. Pro mnohé děti to byla vůbec první příležitost, jak si uvědomit, že potřebujeme tato ztišení ve svém soukromí. Děti zde mohly najít jednoduché návody ke ztišení a také třeba krabičku na prosby k přímluvným modlitbám – děti sem mohly vhazovat zapsané prosby, aby se vedoucí modlili také za jejich problémy. Na jiném místě – v jídelně – zase fungovala krabička povzbuzení a několikrát denně mohl být kdokoliv překvapen milým vzkazem s povzbuzením nebo poděkováním.

Díky evangeliu a Božímu Slovu byla zasažena srdéčka mnohých dětí, a to se projevovalo i při běžných hrách, z nichž si dovolím připomenout jednu situaci svědčící o krásné upřímnosti, v nelehké chvíli jednoho děvčátka. Při pohybové hře v lese utíkala jako „pošťák“ se „zásilkami“ na dané stanoviště a musela se vyhnout „lupičům“.

Škaredě však upadla, tak že si bolestivě narazila bok a rameno a lupič ji dohnal. Nechtěl ji však tentokrát vůbec okrást, ale naopak ji pomohl dobelhat se na nejbližší stanoviště. Když se holčička trochu vzpamatovala ze svého šoku, nechala si zavolat onoho loupežníka, protože mu podle pravidel chtěla odevzdat svou zásilku, a tím o ni přijít. Zvítězila v ní tak touha po poctivosti a upřímnosti nad možností využít svůj pád k udržení premie za doručení zásilky.

Bůh nás tak utvrzuje v tom, že práce na jeho díle přináší ovoce a tato drobná svědectví jsou nám toho důkazem.

Nejvíce mne pak zasáhlo žehnání, které jsme mohli přijímat od bratra kazatele a našich vedoucích na samém sklonku tábora, při závěrečném slavnostním večeru.

Mohli jsme přicházet za kazatelem nebo jinými vedoucími – jak děti, tak mladí vedoucí (15-ti letí). Když na mne jeden z vedoucích vložil ruce, žehnal mi a modlil se za mě, tak jsem se chvěl. Nevím, čím to bylo, ale vím naprosto jistě, že mi Ježíš požehnal.

S Biblí v ruce při čestném okruhu

Během olympiády v Londýně se mnozí sportovci přiznávali ke své křesťanské víře. Trojnásobný olympijský vítěz Usain Bolt z Jamaiky (100 m, 200 m, 4x100 m) napsal na twitteru krátkou zprávu: „Chtěl bych Bohu poděkovat za všechno, co pro mne udělal. Protože bez něho by nebyly mé výsledky vůbec možné.“ 25letý atlet zopakoval jako první na světě svá tři olympijská vítězství z roku 2008 v Pekingu. Křesťan, protestant, který je stejně jako jeho otec orientován baptisticky, poděkoval také Bohu za svého trenéra Glena Millse:„Je pro mne požehnáním, že nebeský otec jej poslal do mého života.“ Tak hovořil Bolt o svém trenérovi. Před každým startem se tato hvězda světové atletiky pokřižovala. Usain Bolt tedy získal již 6 zlatých olympijských medailí, k tomu byl ještě 5x mistrem světa a je držitelem světového rekordu na 100 m (9,58 s), 200 m (19,19 s) a 4x100 m (36,84 s).

Talent je dar od Boha

Také americká olympijská vítězka Allyson Felix z Los Angeles otevřeně hovoří o své křesťanské víře. 26-letá atletka zvítězila v běhu na 200 m časem 21,88 s. K tomu ještě získala další dvě zlaté medaile ve štafetě na 4x100m a 4x400m. Už před olympiádou vyznala, že její talent je Božím darem. Říká, že běhá pro Boží slávu. Její oblíbený verš z Bible je z dopisu apoštola Pavla Filipským 1,21:„Život, to je pro mne Kristus.“ Tato dcera faráře získala již v roce 2008 na olympiádě v Pekingu zlato ve štafetě na 4x400 m.

Bůh je dobrý

Kolegyně ze štafety, Sanya Richards-Ross), z Austinu v Texasu, je právě tak vyznávající křesťankou. Po svém prvním olympijském vítězství na 400 m (po dvou neúspěších v rozběžích na olympiádách v roce 2004 a 2008) napsala tentokráte na twitteru:„Moje síla přichází výhradně od Boha, v této chvíli zakouším veliké požehnání.“ A tak člověk může mít i velké sny, neboť Bůh je tak dobrý. Podle dostupných informací se tato atletka účastní každou neděli bohoslužeb. Kromě toho založila se svými dvěma sestrami privátní kruh čtenářů Bible.

Bůh činí i nepochopitelné věci

Americký atlet (skok daleký, trojskok) Will Claye, kterému je 21 let, si vzal svoji

Bibli a americkou vlajku na čestný okruh po stadionu. Získal bronzovou medaili v dálce (812 cm) a stříbro v trojskoku (17,62 m). Tím se stal prvním atletem, který od roku 1936 získal v obou disciplínách na olympiádě medaili. „To je neuvěřitelné, Bůh činí i nepochopitelné věci,“ řekl při interviewu.

Bůh tu není jen pro absolutní vítěze

Nejenom pro vítěze, kteří získávají medaile, hraje Bůh rozhodující úlohu.

Maratónský běžec Guor Marial byl kdysi držen v jižním Súdánu jako otrok. Později byl zavlečen arabskými nomády.

V súdánské občanské válce, která trvala více jak 20 let, ztratil 8 ze svých 10 bratří a sester. 28-letý křesťan startoval jako maratónský běžec bez státní příslušnosti.

To, že mohu při olympijských hrách vůbec startovat, je pro mne znamení. Bůh mi ukazuje cestu, pomáhá druhým i skrze moje zkušenosti.

Dnes žije tento sportovec ve Flagstaffu, Arizoně. Marial startoval v Londýně pod vlajkou nezávislých olympijských atletů, která má olympijské kruhy na bílém podkladě.

V maratónském běhu se umístil na 47. místě. Pověděl:„To, že jsem tady mohl být, je jako bych získal zlatou medaili.“

Z ideaSpektrum přeložila
Eva Titěrová

Misia sa deje mimo kostolov a modlitební

Ondrej Garaj

V zbore žijú veriaci. Ich kresťanská viera a relevantnosť kresťanstva sa neprejavuje na bohoslužbách, ale v živote mimo kostola a bohoslužobných priestorov.

Skutočná bohoslužba sa začína až vtedy, keď prekročí prah kostola smerom von. Až tu sa uskutočňuje chtiac alebo nechtiac autentický dialóg viery s kultúrnym a hodnotovým prostredím. Až táto autentická bohoslužba (život mimo bohoslužobných priestorov) je nositeľom kresťanského života.

Len Bohom premenení ľudia žijúci evanjeliom vo svojich životných kontextoch tak, že vnášajú hodnoty evanjelia do všetkých oblastí svojho života (rodina, zamestnanie, zábava, oddych, šport atď.) sú skutočným produktom cirkvi. Len ľudia, ktorí konajú v nenáboženskom prostredí ako premenení a evanjeliom ovplyvnení, sú schopní ukázať dôveryhodnosť evanjeliovej zvesti a konať tak misiu cirkvi: zjavovanie Boha v skutkoch lásky. Ich životy, naše životy, čítajú ľudia, ktorých kdekoľvek a kedykoľvek stretávame, ako Písmo a v nich majú objaviť, prečítať niečo z Božieho charakteru.

Aby sme pomáhali tomuto cieľu, je potrebné budovať otvorené zbory aj pre ľudí, ktorí ešte do zboru nepatria, s viacdimenzionálnym modelom zborového života, kde okrem liturgických formálnych stretnutí sú aj iné, menej formálne stretnutia, a tak je zbor zároveň rodina + predstavenie + domov + nadmenie bohaté spoločenstvo + mládež + dorast + besiedka +...atď. s významnou angažovanosťou laikov. S týmto súvisí aj naša nová kultúrna situácia s výzvou na predefinovanie hraníc cirkvi. Preto misijné a evanjelizačné kampane môžu byť vyvrcholením, špeciálnou príležitosťou, pomôckou alebo doplnkom každodennej misie – Božieho zjavovania sa cez jednotlivých kresťanov, členov zboru. Podobne aj aktivity misijných organizácií, ktoré sa venujú špecifickým misijným projektom, sú síce veľmi dôležitou, ale zásadne len pomocnou a podpornou službou existujúcim cirkevným zborom.

Je potrebné ju využívať a podporovať, lebo spravidla sa špecializujú na niektoré činnosti, ktoré jednotlivci sami nikdy nedokážu robiť (napr. zahraničná misia, systematická práca s médiami atď.), alebo na ktoré jednotlivé zbory samy nemajú podmienky (napr. vydavateľská činnosť, hudobné podujatia a pod.).

Teda rozmanité misijné organizácie môžu byť pragmatickým a efektívnym doplnením, nikdy však nie náhradou misijného života zboru či cirkvi, presnejšie jeho členov.

(Autor je riaditeľom kresťanského združenia Ježiš pre každého v Leviciach a predsedom Evanjelickej aliancie v SR.)

http://www.mediasvatava.sk

Setkání se sestrami v USA a Kanadě

Iva Kernová

Na pozvání Československé baptistické konvence jsme se s manželem ve dnech 5. - 8. července zúčastnili jejich 103. setkání, které se konalo v městečku Meadville, v Pensylvanii.

Zúčastnila jsem se velmi milého dopoledního setkání sester, předala všechny písemné pozdravy z naší Konference OS v Bernolákově s krásným grafickým listem od sestry Vlasty Švejdové, dárek (keramický tácek se znakem ryby od sestry Zuzky Kyselkové) a prezentovala s fotografiemi naši konferenci.

Prezentace Konference OS BJB ČR a SR Bernolákovo 2012

Vyprosováni požehnáni pro službu manželů Vahalových v ČR

Na setkání také hovořila o své 40leté službě na misii v Africe misionářka Ruby Mikulencak, manželé Váhalovi informovali o přípravě své misijní cesty do ČR (Kroměříže) a sestra Heather Mantle (manželka nového předsedy Konvence) představila svou službu. Všem bylo vyprošováno požehnání. Velmi milá a vzácná byla osobní setkání, rozhovory. Vyřizuji velmi srdečné pozdravy. Sestry se o nás zajímají, myslí na nás.

Ráda bych vás nyní seznámila s historií, posláním, činností sester Konvence (čerpala jsem ze získaných písemných informací od sestry Nataši Legierské) a představila jejich současnou předsedkyni Deborah Mulder.

Misijní svaz Československých baptistických žen (překlad oficiálního názvu)

Sesterská organizace byla založena v r. 1923 při konvenci v Ciceru, Illinois (USA)

Motto: Kristus život náš

Poslání: podporovat misijní práci mezi Čechy a Slováky

Výbor sester se skládá z předsedkyně, zástupce předsedkyně, zapisovatelky a pokladní.

Později (v roce 2000) byl vytvořen poradní výbor (6 sester), který se schází vždy při konvenci s hlavním výborem, podílejí se na programu sesterského shromáždění, účastní se plánování rozpočtu a dalších organizačních záležitostí (připravují také večeři Páně při závěrečném shromáždění konvence).

Práce sester je zaměřena na misii. V roce 1945 posílaly sestry balíky s oblečením a jídlem do Československa a do uprchlických táborů v Německu, v Rakousku, v Itálii a dalších.

Po r. 1948, po uzavření možnosti podporovat Československo, se soustředily na podporu misijní práce na Haiti, finanční i další praktickou pomoc.

Řadu let sestry podporovaly práci TWR v Monte Carlu.

V průběhu své existence vždy finančně podporovaly celou řadu misionářů.

V současné době to jsou Potmanovi v Praze, Ruby Mikulencak, která se vrátila po 40 letech služby v Africe, Poenarovi v Keni, v Africe (Edita Poenaru, dcera Edity Štěpitové, původně z Bratislavy).

Sestry také podporují traktátovou misii kaz. Josefa Nováka (místopředsedy konvence) a konvenční časopis Slavnou naději.

V průběhu roku mají sestry vzájemný kontakt pouze prostřednictvím Slavné naděje, kde je pro sestry vyhrazena jedna stránka, na kterou mohou posílat své příspěvky - svědectví, úvahy, básně apod. Během roku mohou sestry posílat finanční příspěvky na misii. Mate-li zájem o odběr časopisu Slavná naděje (doporučuji), obraťte se na bratry na našem ústředí církve v Praze nebo Bratislavě

Nejvýznamnější událostí sesterské organizace je každoroční setkání během konvence. Sestry tam mají vyhrazeno dopoledne ke svému shromáždění. Na bohatém programu se podílí řada sester. Proslovy jsou vždy hodnotné (naslouchá jim i řada bratří) a vždy rády uvítají návštěvu z Čech nebo ze Slovenska. Je to vždy velmi požehnané a inspirující setkání a možnost vyzvat sestry, aby i nadále posílaly své finanční příspěvky a bylo tak možné dál podporovat misionáře.

V posledních letech nás mnoho sester předešlo do nebeského domova, a tak se sestry snaží získat mladší generaci, aby práce mohla pokračovat a dostály tak předsevzetí zakladatelek sesterské jednoty.

Předsedkyně

Ve funkci předsedkyně se za uplynulých 89 let vystřídalo 20 sester.

Nejdéle sloužící sestrou ve funkci předsedkyně (od r. 1950-1965) byla sestra Katarína Hudáčková, která také misijně působila i v Československu (ještě před 2. svět válkou).

Další sestry:

Antonie Pirochová 1966 – 1971 (manželka kazatele J. P. Pirocha, šéfredaktora konvenčního časopisu Pravda a Slavná neděje, později již jenom Slavná naděje, kterému byla

s. Ruby Mikulencak

s. H. Mantle

...společne se sestrama Cepelova - Vrajova - Stuska

Setkání s manželi Mulder

velkou pomocí při práci s vydáváním časopisu).
Olga Zajíčková 1972 – 1974
Mabel Boubelíková 1975 – 1983
Helena Horwathová 1984 – 1987
Jean Hynek 1988-1989
Helena Mikulenčaková 1990- 1991
Marija Sommerová 1992-1993
Margaret Jereňová 1994-1996
Nataša Legierská 1997 – 2002
Dorothy Dvoraková 2003 – 2004
Esther Tarrová 2005 – 2008
(nejmladší dcera Olgy Zajíčkové)
Deborah Mulder 2009 – stále ve funkci

Deborah Lev Mulder.

Debi se narodila v Torontě, její rodiče byli a jsou členové torontského sboru. Otec emigroval v roce 1948, uvěřil až v Kanadě. Maminka pochází z věřící rodiny (její dědeček byl Juraj Stanko). Protože si tatínek velice přál, aby mluvili doma česky, navštěvovala Debi spolu s bratrem každou sobotu Masarykovu doplňovací školu v Torontě. Výborně hovoří česky. Vždy toužila studovat hudbu v Čechách, ale nebylo to možné, protože tatínek emigroval z ČR. Studovala proto v Kanadě konzervatoř, hudební a pedagogickou fakultu a nyní učí již 25 let na základní škole. Ale vždy ji to táhlo do Čech. Proto v roce 1994 odjela na rok do Lovosic učit angličtinu na základní škole, ale zpátky se vrátila až za tři roky. Velmi se jí v Čechách líbilo. Po návratu do Kanady začala pracovat se skupinou svobodných lidí, kteří jsou často ve sborech opomíjeni. V roce 2005 ji Pán spojil s Nicem, který v roce 2003 emigroval do Kanady z Jižní Afriky. V roce 2006 se vzali. Debi dlouho pracovala pro konvenci a nyní třetí rok je předsedkyní sester. Jsem velmi ráda, že jsem tuto sestru poznala, je mi velmi blízká. Pozvala jsem ji na naši Konferenci OS v příštím roce. Velmi ráda by i s manželem přijela. Modleme se za to, aby to bylo možné uskutečnit.

S Manjou Sommerovou

Setkání se sestrami v USA a Kanadě - společná fotografie v kapli

Pod jabloňou

**Vábivé ovocie –
odtrhnem ho.
Rozkrojím.
Na moju dlaň
malé zrnko
spadlo z neho.
Pozerám na zrnko,
na jabloň mohutnú.
Veľká je tvoja moc,
Bože, Stvoriteľu!
Ako si len mohol
do malého zrnka
vtesnať jabloň celú?**

**Ondrej Betko st.:
Pod Tvojím krížom**

Duchovný boj
– pancier spravodlivosti

(Ef 6, 14b)

J. Stupka

Dlhodobo ma trápi pohľad na vyčnievajúcu ľudskú spravodlivosť medzi nami. Z evanjelia vyrozumievame, že tento prvok našej prirodzenosti je prastarý. Pri nejednej službe a realizovaní sa na Božej roli človek ani nepostrehne, s akou ľahkosťou a samozrejmosťou začne budovať svoju pozíciu a robí si meno. Myslím však, že výsledok takého smerovania je v zboroch nežiaduci.

Treba o tom hovoriť, častejšie sa pozastaviť a v začiatkoch očisťovať svoje motívy od sebectva. Všetci sa totiž trápime a bývame zaskočení väčším, či menším priateľstvom so svojím ego.

Spravodlivosť a dobrota, vzájomné akceptovanie a prijímanie sa, alebo ak chcete, kultúra nášho správania v zboroch, priamo súvisia s Golgotou. Ak sme k sebe zhovievaví a dobrotiví, znášame a prijímame sa navzájom, to nie je z našej dobroty ani z našej spravodlivosti. Premožení milosťou sme obohatení priamym a osobným vzťahom ku Golgote – k Pánovi Ježišovi. A to pre nás vlastne znamená: Náš starý človek bol spolu s Ním ukrižovaný (R 6, 6).

„Aby som získal Krista a bol nájdený v ňom, **nemajúci svojej vlastnej spravodlivosti, ale majúci spravodlivosť skrze vieru Kristovu,** spravodlivosť z Boha, založenú na viere“ (Fil 3, 9).

Aby som získal Krista a bol nájdený ako ten, kto nemá svojej vlastnej spravodlivosti. To nám naznačuje, že pancierom spravodlivosti v duchovnom boji je spravodlivosť Kristova, nie spravodlivosť človeka (ani jedného). Biblické a múdre je, aby sme uznali, že nikto z nás pancier spravodlivosti nevlastní. Je napísané: „Nieto spravodlivého ani jedného“ (R 3, 10). „Lebo sme všetci ako nečistí a všetky naše spravodlivosti sú ako ohyzdné rúcho“ (Iz 64, 6a).

Pravdaže, je to jedno z tých vyjadrení Písma, ktoré sa veľmi ťažko počúvajú. Myslím, že v dobe osvietenstva sa tí najmúdrejší a najhĺbavejší ostro postavili proti. Vysvetľovali a zdôvodňovali, že človek vo svojej podstate nie je zlý, ľudia nie sú zlí. Biblia síce tvrdí: Nieto spravodlivého, nieto dobrého ani jedného, ale väčšina má inú mienku, sme proti, chceme prehlasovať tvrdenie Biblie. Ľudské hlasovanie duchovnému nepriateľovi vyhovuje. Pripojí sa k nemu, ten luhár a klamár od počiatku, a verte, že sa neuspokojí len s ľuďmi vonku, mimo cirkvi. Vkradne sa práve medzi kresťanov a začne sa s ich spravodlivosťou či dobrotou zahrávať. Vyvolá nespočetne veľa pohnútok, aby sa kresťania, napriek vyhláseniu Písma, spoliehali na vlastnú dobrotu a na ľudskú spravodlivosť, ktorá

je podľa Boha len ohyzdným rúchom.

Priamo v kresťanských spoločenstvách, kde je viditeľnej láskavosti či dobra viac ako inde, starý človek nemá dôvod robiť poriadok so zostatkami telesnosti a zomierať s Kristom, napr. zomierať svojmu sebectvu.

Bránime sa. Či nemáme mnohé dobré návyky, nežijeme v poslušnosti, neusilujeme sa konať Božiu vôľu, nezachovávame Jeho prikázania? U niektorých kresťanov sa ešte vo väčšej miere ako u iných prejavuje podriadenosť Duchu Svätému. V príkladnej vrúcnosti prevyšujú ostatných, milujú Pána, v bezúhonnosti pohnútok a čistote myšlienok vnútri i navonok žijú so svojím Bohom. Či aspoň títo, naozaj „lepší a zodpovednejší“, nevlastnia pancier spravodlivosti? A čo ak navyše v Božej moci konajú aj nadprirodzené skutky?

Napätie medzi vlastnou dobrotou (spravodlivosťou) a spravodlivosťou z viery v Pána Ježiša Krista je veľké. Nie je to zápas jednoduchý, a vôbec nie je ukončený. Dokonca ani v cirkevnom zbore, kde sú dobro a poslušnosť Božiemu zákonu predmetom každodenného zastavenia, modlitieb a vyučovania. Dokonca ani v zbore, ktorý je formovaný Božím slovom, kde sa povzbudzujeme, aby sme sa primkli k hodnotám a pokladom neba. Aj tam musíme rešpektovať jasné varovanie Písma pred samoľúbosťou, lebo zo svojej podstaty máme sklony k sebeckému vyčnievaniu. Namiesto toho, aby sme sa vzdávali seba a rozdelili sa o svoje obdarovanie s celým spoločenstvom, podľahneme pokušeniu podceňovať slabších alebo ich jednoducho ignorovať.

Poznáme vnútorné odcudzenie napríklad medzi dvomi kresťanmi, ktorí prišli spolu k Pánu Ježišovi, oslovení pri jednej evanjelizácii, spolu vyznávali a prežili odpúšťajúcu Božiu moc, spievali pieseň oslobodenia: „Pán Ježiš má tú moc...“ Vierou spolu prijali pod krížom z milosti nový život...

Ale jeden z nich zaostal. Hádam ani nie v kvalite života, ale v horlivosti. Emocionálne nie je taký obdarovaný ako jeho druh na lavici pokánia. Je chladnejší, skôr rozumový typ, nevie sa tak ľahko odovzdať emocionálnym zážitkom. A tak dvaja bratia, ktorí spolu stáli pod krížom, sa začnú vzájomne odcudzovať. Ten silnejší vo svojom horlení úplne prehliadol a podcenil, že život v cirkvi nie je len o kvalite jednotlivca, ale o kvalite a budovaní Kristovho tela – cirkevného zboru. Život v zbore je o obojstrannej službe, podopieraní sa, milosrdenstve, hľadaní toho, čo je dobré pre blížneho. Máme sa sústavne povzbudzovaním napomínať a pozorovať sa, aby sme sa navzájom roznecovali k láske a k dobrým skutkom. Biblia nám hovorí, že ak brat nesie nepríjemné, ťažké bremeno, máme bremeno uchopiť „vlastnými rukami“ a niesť ho spoločne. Len tak naplníme zákon Kristov.

V cirkevných zboroch žijeme pri sebe slabší a silnejší, aby sme pred svetom dokumentovali nosnosť a jedinečnosť Kristovej lásky.

Siahnem po úryvku z knihy C. S. Lewisa „Boh na lavici obžalovaných“, str. 91: *Po prvé: Boh vidí všetky ťažké charaktery, aj ja vidím všetky, ...okrem svojho vlastného.*

Po druhé: Ale Boh miluje ľudí napriek ich ťažkým povahám. Neprestáva ich milovať. Nevzdá sa ich. Nepovedz: „To pre Boha nie je problém; On nemusí s tými ľuďmi žiť!“ Ale áno, musí! Žije s nimi nielen navonok, ale dokonca býva v nich. Je s nimi zviazaný oveľa vnútornejšie, bližšie, bez prerušenia, viac, ako je to umožnené nám. Každá zlá myšlienka v ich srdci (ale i v našom), každé vyrušenie nenávisťou, hnevom, závisťou, povyšovaním, chamtivosťou, samoľúbosťou naráža priamo na Jeho trpezlivú, vyčkávajúcu lásku a zarmucuje Jeho Ducha oveľa viac ako nás.

Ak si budeme osvojovať tieto dva Božie postoje, náš život sa začne meniť, blížneho budeme viac milovať a spoznáme, že nie sme ani o vlas lepší ako on.

Nikto nevlastní pancier spravodlivosti, nie sme lepší: „Veď ktože ti prisudzuje prednosť? A čo máš, čo by si nebol dostal? A keď si dostal, čo sa chváliš, ako by si nebol dostal?“ (IK 4, 7). „Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom“ (2K 5, 21).

Uvažujme ešte ďalej: V duchovnej oblasti, alebo vôbec v službe evanjelia, dosiahnete nejaký zjavne dobrý výsledok. Ľudia si to všimnú, pochvália vás, dobre vám to padne. Samozrejme vás to poteší. Reakcia okolia povzbudí a motivuje. Ako by ste nemali byť spokojní s výsledkom, spokojní so sebou? Ale pozor! Do vašich dobrých pocitov sa vpletá pokušiteľ, a dobré pocity, ktoré máte zo seba, zneužije v samoľúbosti. My to, pravdaže, hneď nezbadáme. Pýtame sa: Je na živote v harmónii so sebou niečo nesprávne? Čo je na spokojnosti so sebou zlé? Ale Písmo nás citlivo pribrzďuje: Spomaľ a skúmaj, akú hodnotu má pre teba človek, ktorý nie je na tom tak dobre ako ty. Vonku, vo svete je možné pokojne rozvíjať samoľúbosť, tam sa môžeš krútiť okolo seba, sústreďovať na seba pozornosť. Je možné, že to v živote dotiahneš aspoň na menšiu „super hviezdičku“. V zbore sme však „... povinní niesť slabosti tých, ktorí nie sú

mocní, a nie ľúbiť sa sami sebe.“ Zober slabosť iného na seba, urob pre neho niečo dobré, daruj mu z Božej dobroty. Vzdelaj ho, povzbuď a motivuj dobrým príkladom. Lebo ani Kristus sa neusiloval ľúbiť sa sám sebe. Samolúbosť je hriechom!

V Kristovom tele sme jeden s druhým prepojení. Vieru v Pána Ježiša nemôžeme žiť a praktizovať bez bratov a sestier (bez slabších bratov, sestier). „Oko nemôže povedať ruke: Nepotrebujem ťa, alebo zase hlava nohám: Nepotrebujem vás“ (1K 12, 21; 23a).

Čo to je v nás ľuďoch, aká nedobrá sila pôsobí aj na kresťanov, že vyššiu kvalitu života a vzácne duchovné dary nepoužijú na budovanie a na pomoc slabším? Ba často pred ľuďmi, ktorí sa nevypracovali na požadovanú úroveň, zatvoria svoje srdce a prestanú ich považovať za vhodnú spoločnosť, za dôstojnejších od seba? Čo je to v nás, že tak radi nenápadne upozorňujeme na svoju dobrotu, na svoje pekné emócie, svoju múdrosť, svoje videnia? A keď treba vyjsť v ústrety slabšiemu, kvalita a dobrota vlastného života začne fungovať ako zlá brzda. Tam, kde sme mali povzbudzovať, spontánne priniesť dobro a deliť sa s nebeskými hodnotami, strácame motiváciu.

Nemôžeme, pravdaže, prehliadnuť, že Kristova spravodlivosť nás zaväzuje k životu v spravodlivosti. Očakávaným cieľom života v Pánovej spravodlivosti je naše posvätenie, máme sa blížiť k dokonalosti. Ibaže posväcovanie života nás stavia pred nový a jedinečný zážitok, v ktorom sa bez dvojnásobnej miery pokory len ťažko orientujeme. Bývame užasnutí a neraz v dobrom zaskočení. Nový zážitok svätosti v nás môže vyvolať pocit výlučnosti a možno nechtiac sa začneme odťahovať od pomalších, slabších a komplikovanejších ľudí v zbore. (Je zvláštne, že niekedy práve u tých, ktorí berú posvätenie s plnou vážnosťou, pozorujeme, ako sa vnútorne odcudzia ľuďom, ktorí z rôznych dôvodov zaostávajú.) Ale Božia láska je zhovievavá a všetko nesie trpezlivo (1K13, 4; 7). A tu sa pýtame: Nemá nás práve zhovievavosť a trpezlivosť chrániť pred svojvoľným určovaním tempa a spôsobu posvätenia u iných?

Zamysleli sme sa nad pancierom spravodlivosti, ďalšou výzbrojou pre úspešný duchovný boj. Zdôraznili sme, že pancierom spravodlivosti nemôže byť nikdy naša ľudská spravodlivosť, ani žiadna z našich kvalít života. Aj Kristova spravodlivosť, v spojení s naším menom, je vystavená stálemu pokušeniu, že svoje meno si začneme ceniť viac ako samotný dar.

Kristova spravodlivosť sa pre nás stane pancierom až vtedy, keď s apoštolom objavíme tajomstvo pobožnosti – je ním Kristus – (1Tim 3, 16) a žijeme tajomstvo viery: „S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja (nie moje ego), ale žije vo mne Kristus“ (Gal 2, 20a).

„Mezinárodní“ křest v Brně

V neděli 3. června 2012 jsme v našem brněnském sboru prožili velkou radost. Konalo se křestní shromáždění, při kterém sedm lidí vyznalo svoji víru v Pána Ježíše Krista.

Naše radost byla dvojnásobná tím, že pět z nich bylo z našeho brněnského sboru a dva z brněnské stanice rusky mluvícího sboru z Prahy 3 - Vinný kmen. Křtil br. kazatel Pavel Coufal a misionář Alexander Ševčenko. Shromáždění se účastnili nejen bratři a sestry z obou společenství, ale také mnoho rodinných příslušníků a přátel.

K Boží chvále zazněly písně pěveckého sboru, mládeže, skupinky z misie Word of Life v Černé Hoře i ruské písně. Znovu jsme si ověřili, že v Kristu jsme spojeni do jedné velké Boží rodiny.

Pavel Coufal
kazatel

Misijní konference BJB sobota 20. října 2012 Vysoké Mýto

Téma konference:
Proměna stagnujícího sboru v rostoucí společenství aneb jak vyjít ze stagnace a skoncovat s ní.

Přednášející:
Jan Zajíc, kazatel ECM v Jihlavě. Součástí semináře budou biblické i praktické zkušenosti z jeho služby v řadě sborů a společná diskuze k danému tématu.

V rámci konference zazní i svědectví doprovázené fotografiemi z návštěvy členů VV v Arménii, kde naše jednota podporuje zakladatele sborů, bratra Arama Kachatryana.

Jicchak Šamir 1915 – 2012

30. června 2012 ve věku 96 let zemřel Jicchak Šamir, bývalý ministerský předseda Izraele. Šamir se narodil 15. října 1915 v polské Rozhani, kde působil jeho otec jako hlava místní židovské komunity. Šamir emigroval do Izraele v roce 1935. Zbytek jeho rodiny zůstal v Polsku, kde pak při holokaustu zahynuli.

V Izraeli se Šamir připojil k hnutí Etsel a Lehi, kde bojoval proti Britskému mandátu a pro založení státu Izrael. V roce 1955 vstoupil do Mosadu pod velením Izraele Harela a stal se po dalších 10 let jedním z nejlepších tajných agentů.

V roce 1969 se připojil ke straně Likud vedené Menahem Beginem a v roce 1973 byl zvolen do Knessetu. Jako premiér působil v roce 1983 a mezi léty 1986 a 1992. Během svého funkčního období vedl zemi až do první Války v Zálivu a přistěhovalectví etiopského židovstva v Operaci Šalamoun.

V roce 1992 Šamir prohrál volby na premiéra s Jicchakem Rabinem a v roce 1996 odešel z veřejného života. Své poslední roky strávil v pečovatelském domě.

Dodávka se SPZ

Jan Titěra

Rád vyjíždím na evangelizační akce naší Brněnské tiskové misie. Jedna z nich se pod tradičním názvem TRY AND PLY konala v Kraslicích, na samých hranicích se sousedním Německem. Jel jsem tam již potřetí. Vždycky znovu děkuji Pánu Bohu za to, že naše republika je tak malá. Pokud se neděje nic mimořádného, všude se dostanete autem během několika mála hodin. A tak si to jedu z Prahy na Karlovy Vary. V dlouhém úseku se v pátek vytváří kolona aut, stále jsem někde uprostřed. A přede mnou dodávka. Jede tak, že mi to jde za chvíli na nervy. Přece ji musím i se svou starou oktávkou předjet! To se nedá vydržet, zvláště když za ní stále dobře nevidím, co se děje před ní! Jenže znáte to - vy řidiči! Ve chvíli, když ji chci předejet, zrychlí i ona, potom je souvislá čára zakazující předjíždění. A tak to trvá čtvrt hodiny, půl hodiny. Cesta pokračuje. „Přetahujeme se“ a já se pořád dívám na zadní část dodávky, její SPZtku 1K9 1325 už znám zpaměti. Mám pokušení vzít do úst několik nehezkých slov… A pořád jsem nucen se dívat také na 1K9 1325 SPZ. Když ji vidíte tak dlouho před sebou, snad ani nelze si ji nezapamatovat. Prosím Pána Boha o trpělivost. Vždy přece již přes 50 let si opakuji biblický verš: Kdo věří, nespěchá!! A pak mi to došlo. Co když mi tím Bůh chce něco říct? Vždyť SPZtku mohu chápat jako označení veršů z Bible. 1K9 13-25 znamená: 1. dopis Korintským, 9.kapitola, verše 13-25.? Je to citace určité pasáže z Nového zákona. Ano, z prvního dopisu apoštola Pavla do Korintu, kapitoly deváté, oddílu zapsaného ve verších 13-25. A tak vykřiknu: „Bože, děkuji ti! Slibuji Ti, že si ten oddíl hned po příjezdu na místo přečtu!“ Tak jsem také udělal. A čtu. Kromě dalšího také slova: „ Když totiž kážu evangelium, nemám být nač hrdý – je to má povinnost a běda mně, kdybych nekázal! Ode všech jsem svobodný, ale všem jsem se vydal jako otrok, abych jich co nejvíce získal. Pro všechny jsem vším, abych jakýmkoli způsobem aspoň některé zachránil. Každý závodník má přísnou sebekázeň – oni to dělají pro věnec, který zvadne, my ale pro ten, který nezvadne.“ A tak jsem musel hned pokleknout a vyznat: „Bože děkuji Ti za to, že máme v naší republice i takové státní poznávací značky na autech, které jsou vlastně citací z Bible. Děkuji Ti za to, že jsi mne laskavě přinutil jet delší dobu za tou dodávkou. Děkuji za to, že ke mně mluvíš různým způsobem i tehdy, když jsem za volantem. Uč mne být stále vnímavější ke Tvému slovu! Uč mne být všem vším, abych jim mohl pomoci k záchraně. Děkuji Ti i za pomalejší řidiče, než jsem já. Amen.“

Nabídka misijního autobusu Bus4life

I v roce 2013 budou moci české sbory využít nabídku organizace OM a pozvat autobus Bus4life, který je uvnitř uzpůsoben na křesťanské knihkupectví.

Předběžně se uvažuje o využití autobusu v Česku v měsíci **červnu 2013**.

Sbory, které uvažují o pozvání tohoto autobusu nebo chtějí získat více informací, nechť kontaktují misijní odbor: p.novosad@gmail.com

Polemika

Milí čtenáři,

při posledním zasedání redakční rady Rozsévače jsme mimo jiné jednali o množnosti zavedení nové rubriky s názvem „Polemika“. Pokoušeli jsme se tak řešit letitý problém v naší práci. I v minulosti (v redakční radě pracuji třináct let, jiní podstatně déle) se objevovaly polemické příspěvky, jejichž autoři žádali o zveřejnění svých článků. Zatím jsme se každému takovému příspěvku, který bývá výrazně osobním názorem na danou problematiku, záměrně vyhýbali. Nechtěli jsme čeřit poklidnou hladinu, provokovat, vzbuzovat „vášně“, vyvolávat napětí, či jakési další roztržky (i „na dálku“). Jsme si však vědomi toho, že různorodost názorů a postojů patří neodmyslitelně k naší denominaci a nemusí být vždy chápána a přijímána jen negativně. Pokud se daří najít vhodnou platformu a respektovat předem dohodnuté zásady vedení „rozhovoru“, pak i velmi konfrontační obsah může působit pozitivně. Může vést k dalšímu promýšlení, tříbení a ujasňování si vlastních postojů. A právě o to se hodláme pokusit na stránkách Rozsévače.

Opravdu pokusit, a to s vědomím rizika, které to s sebou nese. Možná, že záhy přijde tvrdý odpor k něčemu takovému. Možná, že některé čtenáře na chvíli i pobouříme. Možná, že jiní budou naopak se značným zájmem sahat po našem časopisu. Uvidíme. Jsme připraveni reagovat pružně, jistě i velmi uváženě. V redakční radě jsme pro polemiku stanovili následující zásady:

· Příspěvky musí být krátké, pokud možno v rozsahu jednoho tiskového sloupce strany Rozsévače.

· Musí vykazovat základní prvky křesťanské etiky. To znamená bez urážek, ponižování, příliš expresivních výrazů, především pak s ověřenými údaji, týkajícími se strany s „opačným názorem“.

· Straně s opačným názorem musí být vždy umožněno zveřejnění jejího postoje, její reakce.

· Redakční rada si vyhrazuje právo příspěvek neuveřejnit s odůvodněním, zaslaným autorovi příspěvku.

· Redakční rada si rovněž vyhrazuje právo celou polemiku k danému tématu ukončit.

· Redakční rada si nenárokuje právo do polemiky vstupovat a jednotlivé příspěvky komentovat. To není jejím úkolem.

· Redakční rada však může určitou „autoritu“ požádat o zásadní příspěvek k tématu bez ohledu na proběhnutou či ještě probíhající diskuzi.

· Čtenářům Rozsévače by mělo být umožněno velmi stručné vyjádření se k rubrice „POLEMIKA“, které by se pak i otisklo.

Redakce

Bankový lupič zmenený Bohom

(Podľa materiálov Detskej misie pripravila Miriam Kešjarová)

Lars Skrefsrud sa narodil v nádhernej severskej krajine Nórsko. Ako dieťaťu mu niekedy bývala zima a bol hladný, pretože jeho rodina bola veľmi chudobná. Keď sa stal tínedžerom, začal pracovať ako tepec (vyrábal krčahy a hrnce z medi) a bol v tom dobrý. No začal piť alkohol a peniaze, ktoré zarobil, hneď aj prepil. Jeho priateľka Anna sa mu snažila pomôcť, no Lars sa dostával stále do väčších a väčších problémov. Keď mal 19 rokov, vylúpil banku. „Odteraz budem mať veľa peňazí na alkohol a budem robiť, čo sa mi zachce," myslel si. Ale polícia ho chytila a on strávil štyri veľmi nešťastné roky vo väzení.

Vo väzení sa dostal k Biblii a k ďalším dobrým knihám. Pán Boh mu ukázal, akým zlým životom žil. Uvedomil si, že Pán Ježiš zomrel na kríži za jeho hriechy. A tak jedného dňa, priamo vo väzení, poprosil Pána Boha: „Prosím, odpusť mi a zmeň ma." Pán Boh vypočul jeho modlitbu. Larsov život sa zmenil. Vo väzení usilovne študoval a učil sa angličtinu a nemčinu. Prestal sa opíjať.

Keď vyšiel z väzenia, jeho známi sa neprestávali čudovať: „Je to skutočne Lars, muž, ktorý predtým žil takým divokým životom? Neuveriteľné, ako sa zmenil!" Áno, bol to Boh, ktorý ho zmenil. Teraz Lars túžil hovoriť ľuďom o Bohu. Niekoľko rokov študoval Božie slovo a chodil

do kostola, aby sa naučil ešte viac.

Potom sa vydal na dlhú plavbu do Indie. Zdalo sa mu, že cesta trvá nekonečne dlho. Keď napokon pristál na brehoch Indie, všetko bolo iné ako doma – bolo tam horúco, nie ako v Nórsku; jedlo bolo pikantné;

oblečenie, ktoré ľudia nosili, nebolo ako európske odevy; jazyk, ktorým hovorili, bol odlišný.

Čoskoro prišla za Larsom aj Anna a v Indii sa zosobášili. Začali pracovať spolu ako misionári, hovorili ľuďom o pravom Bohu, ktorý ich miloval a ktorý poslal svojho Syna Ježiša na svet, aby sa stal ich Spasiteľom. Lars si uvedomil, že ľudia potrebujú Bibliu vo svojom jazyku, a tak ju preložil do santálštiny (jazyk, ktorým hovoria v časti Indie). Výsledkom bolo, že mnoho tisíc ľudí uverilo úžasnej správe o Ježišovi a stali sa kresťanmi. Tak, ako Pán Ježiš používal Božie slovo, robil to aj Lars Skrefsrud!

Poznáš Pána Ježiša?

V ďalších riadkoch je niekoľko viet o Ježišovi. Všetky okrem jednej sú pravdivé. Zakrúžkuj číslo pred vetou, ktorá nie je pravdivá.

1. Ježiš je Boží Syn.
2. Skôr, ako prišiel na zem, žil s Bohom Otcom v nebi.
3. Narodil sa v Betleheme.
4. Žil dokonalým životom, plným zbožnosti a lásky.
5. Uzdravoval chorých.
6. Niekedy robil veci, ktoré boli zlé.
7. Bol potrestaný a zomrel za naše hriechy.
8. Vstal z mŕtvych a je živý naveky.
9. Žije v nebi.
10. Jedného dňa sa vráti späť, aby zobral svoje deti do neba.

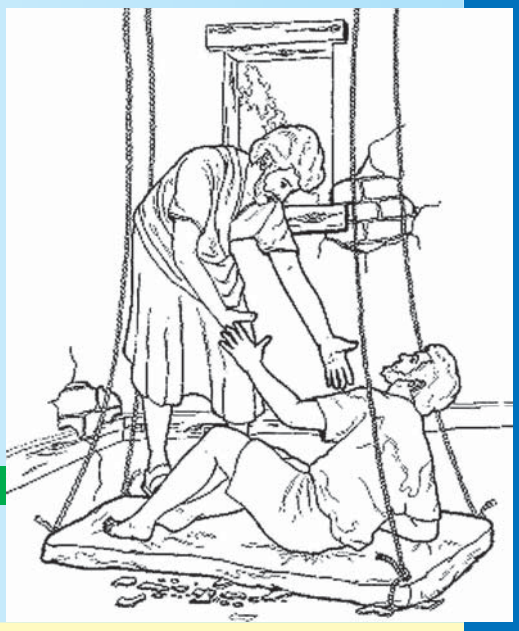

Vymaľuj obrázok!

Ktorý biblický príbeh je na obrázku? Nájdi ho v Biblii a prečítaj si ho.

Informace z redakce - zasílání příspěvků

Témata vydání Rozsévače do konce roku 2012
9/2012
Jak obstát v utrpení?
10/2012
Vánoční schizofrenie

Své příspěvky můžete zasílat na adresu **rozsievac@baptist.sk** i dopředu, vaše články zařadíme podle témat.

Články prosím zasílejte v řádkování 1,5, s použitím písma Times New Roman, velikosti 12. Texty nijak neupravujte, nemusíte je zarovnávat na střed, pište plynule bez odklepávání tzv. Entrem na konci řádků. Dokumenty prosím posílejte jako doc. , ne jako docx. Texty na inzerci prosím zasílejte ve formátu Word bez grafických úprav, náš grafik váš inzerát upraví. Pod text vždy napište autora článku, případně prameny, z nichž jste čerpali. Pokud možno, zašlete k článku fotografie, zvláště jedná-li se o ohlasy z akcí vašich sborů, blahopřání a pod.

Fotografie pro tisk by měly mít vysoké rozlišení v nejvyšší možné kvalitě …JPEG, EPS nebo TIFF, nevkládejte je do textu, zašlete je vždy zvlášť. Pokud budete posílat inzerci zpracovanou v PDF, zapište písmo do křivek a PDF vytvořte ve vysoké kvalitě pro tisk, nejlépe i s ořezovými značkami.

Děkujeme za pochopení a těšíme se na vaše příspěvky.

Pomôž mi

**Pomôž mi myslieť ako Ty,
Pane môj presvätý:
Pokorne seba v obeť dať
na kríži Golgoty.**

**Pomôž mi vravieť ako Ty
ľúbezne, v slove soľ.
Áno, či nie vždy povedať,
potešiť, mierniť bôľ.**

**Pomôž mi konať ako Ty,
prosím Ťa, môj Pane.
Lásku niesť dušiam strápeným,
pomôcť im k záchrane.**

Ján Kučera:
Veršované odpovede

Fotografie publikované v tomto čísle sú zo zdrojov:
www.christianphotos.net
www.creativemyk.com
www. bigphoto.com
archív M. Kerna a redakcie.